

บทนำ

“เชิญครับ เดินชมได้ตามสบาย ชอบไม่ชอบยังไง ค่อยว่ากัน
อีกที”

หญิงสาวร่างเล็กเกี่ยวผมยาวเลยบ่าไปเล็กน้อยขึ้นหัดหู ยิ้มบางๆ
พร้อมกับค้อมตัวอย่างนอบน้อมให้ชายผู้เป็นเจ้าของบ้าน ก่อนจะเดินตาม
การผายมือของเขาเข้าไปในห้องนอนขนาดพอเหมาะซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสอง
ของตัวบ้าน

บ้านหลังนี้เป็นบ้านปูนกิ่งไม้ หลังคาหน้าจั่วแหลมปลายหลังคาอยู่สูง
จากพื้นดินนอกบ้านเพียงเมตรกว่าๆ กะประมาณโดยสายตาก็พอตอนเดิน
ชมรอบบ้าน ด้วยลักษณะบ้านที่ไม่ค่อยมีให้เห็นบ่อยนัก ทำให้เธอสะดุดใจ
กับบ้านหลังนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เห็น และที่สะดุดตาจนต้องเข้ามาในบ้าน
ก็คงจะหนีไม่พ้นป้ายที่เขียนเอาไว้ว่า ‘มีห้องว่างให้เช่า’ ซึ่งแขวนอยู่ที่รั้ว
หน้าบ้านนั่นละ

“ห้องนี้ไม่มีคนเข้ามาเกือบจะห้าปีได้แล้วครับ บ้านนี้หลังคามันแหลม
ห้องชั้นสองเลยเหมือนเป็นห้องใต้หลังคา คนทั่วไปที่อยู่ลำบาก แต่ตัวเล็กๆ

อย่างคุณนันท์ ลุงว่าอยู่ได้สบาย”

นินันท์ระบายยิ้มให้เจ้าของบ้านที่แนะนำตัวกับเธอว่าชื่อทรงยศ ซึ่งเป็นชายวัยกลางคนที่ไม่น่าจะอายุห่างจากพ่อของเธอสักเท่าไร หญิงสาวก็มลงกตพุกบนที่นอนสองถึงสามครั้ง เพื่อเช็กความนิ่มของพูกและความแข็งแรงของเตียงที่ไม่ได้ใช้งานมานาน

“ไม่มีคนเข้ามาห้าปี แต่ห้องสะอาดมากเลยนะคะ”

“ครับ ป้าเขามาทำความสะอาดห้องนี้ทุกเดือน กลัวว่าปล่อยทิ้งไว้นานๆ แล้วจะโหมมเอา” ทรงยศว่าพลงเปิดประตูอีกด้านหนึ่งของห้อง ซึ่งเชื่อมต่อไปยังระเบียงที่ยื่นออกไปทางด้านหน้าของบ้าน ก่อนจะผายมือเชื้อเชิญให้ว่าที่ผู้เช่าคนใหม่ออกไปชมระเบียงไม้ด้านนอก

นินันท์ฉีกยิ้มกว้าง ก้าวตามออกไปด้วยใจที่เริ่มเต็นแรง และทันทีที่อากาศเย็นกำลังดีของยามสายต้นเดือนมกราคมพัดต้อมผิวหน้า คนที่ยิ้มกว้างอยู่แล้วเป็นต้อมยิ้มทั้งต้างปาก บรรยากาศแบบนี้แหละที่เธอตามหา สาวร่างเล็กทอดสายตาดออกไปไกลสุดลูกหูลูกตา ก่อนจะก้าวเรื่อยๆ ไปจนสุดด้านหน้าของระเบียง

ระเบียงไม้ชั้นนี้เป็นเสมือนหลังคาของโรงจอดรถหน้าบ้าน ทำให้กว้างขวางพอที่จะใช้พื้นที่ส่วนนี้ทำกิจกรรมได้หลายอย่าง นินันท์เริ่มวาดภาพคร่าวๆ ในหัว โต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็กตั้งอยู่กลางระเบียงพร้อมกับตัวเธอกำลังนั่งทำงานบนเบาะนุ่มๆ มองออกไปไกลๆ เห็นบรรยากาศที่ไม่พลุกพล่านของบ้านเรือนโดยรอบ

“เขียนรายนี้สงบดีจังเลยนะคะ” สาวต่างถิ่นหันไปบอกเจ้าของบ้าน “ดูเหมือนว่า... นันท์จะตกหลุมรักที่นี่เข้าให้แล้วละคะ”

ทรงยศยิ้มระคนหัวเราะแล้วชี้ไปที่ด้านหนึ่งของระเบียง ซึ่งมีบันไดไม้พร้อมราวจับพาดยาวไปถึงชั้นล่าง

“บันไดตรงนั้นครับ” นินันท์หันมอมตามคนพูด “ปกติแล้วคนที่เช่าชั้นสองจะใช้บันไดนั้นขึ้นชั้นล่าง ถ้าไม่อยากผ่านห้องชั้นล่าง”

ใช้...ไม่ผิดหรอก เธอคือคนที่จะเช่าห้องชั้นสอง เพราะบ้านเช่าหลังนี้เป็นแชร์เฮาส์ ห้องนอนชั้นล่างที่มีผู้เช่าอยู่ก่อนแล้ว มีเพียงห้องนอนเท่านั้นที่แยกเป็นส่วนตัวอย่างชัดเจน ส่วนห้องน้ำ ห้องครัว ห้องนั่งเล่น รวมไปถึงสวนรอบบ้าน เป็นพื้นที่ที่ต้องใช้ร่วมกันทั้งหมด ซึ่งนิธินนท์ก็ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร เพราะศิษย์เก่าโรงเรียนประจำอย่างเธอไม่มีปัญหาเรื่องการแชร์พื้นที่และอยู่ร่วมกับคนอื่นอยู่แล้ว

ยิ่งได้มายืนอยู่ที่ระเบียงไม้ชั้นสองนี้ เธอยิ่งสัมผัสได้ถึงความสงบบรรยากาศดีๆ แล้วถ้าได้นั่งทำงาน นอนอ่านหนังสือตรงนี้ คงสโลว์ไลฟ์ยิ่งยวดสุดๆ เอ...แต่ก็ไม่ว่าคนที่อยู่ชั้นล่างจะหาว่าเธอมายึดพื้นที่ที่เหมะถ้าเป็นอย่างนั้นเธอก็ควรจะชวนเพื่อนร่วมบ้านให้มานั่งผ่อนคลายด้วยกันเลย แบบนี้...ก็เป็นความคิดที่ดีเหมือนกัน

“จึ้นนนท์ตกลงเช่าที่นั่นค่ะ”

“ยินดีมากๆ ครับ ถ้าอย่างนั้นลุงจะให้กุญแจบ้านแก่คุณนนท์เอาได้เลย แต่ถ้าคุณนนท์ได้วันที่จะย้ายเข้าเมื่อไหร่ รมกวนโทร. บอกลุงทีนะครับ ลุงจะได้แจ้งคุณกิริติ ผู้เช่าอีกคนเอาไว้ล่วงหน้า”

นิธินนท์ได้ยินชื่อนั้นแล้วอมยิ้ม ความคิดเริ่มต้นยุกยิกในหัวจะโทร. ไปอวดคุณแม่คอนิยายของเธอดีไหมนะ ว่าเธอนะมีเพื่อนร่วมบ้านคนใหม่เป็นถึงคุณหญิงกิริติจากรื่อง *ข้างหลังภาพ* เสีย

“คงวันสองวันนี้ละคะ ยังไงเดี๋ยวนนท์จะโทร. บอกอีกทีนะคะ”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ลุงจะฝากสัญญาเช่าตามข้อตกลงของเราไว้ที่เกสต์เฮาส์ที่คุณนนท์พักนะคะ”

“ขอบคุณมากค่ะ”

นิธินนท์ตั้งใจจะอยู่ที่นี้สามเดือน เป็นการเช่าในระยะสั้นๆ ทรงยศจึงขอให้เธอเซ็นสัญญาและจ่ายค่าเช่าล่วงหน้าทั้งหมดก่อนที่จะย้ายเข้า ซึ่งเธอก็ไม่ได้ติดขัดแต่อย่างใด

“อ้อ แล้วก็มีเอกสารรับทราบการอยู่ร่วมบ้านกับผู้เช่าอีกคนด้วยนะ

ครับ ลุงจะส่งมาให้หลังจากย้ายเข้าแล้ว เพราะต้องขอเวลาให้ทนายร่างให้สองสามวันคงจะได้ พอดีเคยมีปัญหากับผู้เช่ารายอื่นมาก่อนถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลกันมาแล้ว ทางเราเลยอยากจะขอให้ผู้เช่าทั้งสองเซ็นรับทราบว่าจะต้องอยู่ร่วมกับอีกคนด้วย คุณนั่นก็คงไม่มีปัญหาอะไรครับ”

ผู้เช่ารายล่าสุดกำลังอึ้งมออึ้งมอใจกับบ้านในฝัน ความรู้สึกของเธอตอนนี้ ใครจะขออะไร ก็ได้ทั้งนั้นละ

“เรื่องแค่นี้เอง ไม่มีปัญหาอยู่แล้วค่ะ”

ชายหนุ่มผิวขาวยกก่อนแหนหน้าขึ้นมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือมือถือนี้ๆ แต่ละวินาทีที่ตัวเลขเดินเข้าใกล้เวลานัดหมายทำให้เขาหายใจติดขัดมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นเพราะเครื่องบินดีเลย์ทำให้เขาไม่อาจหลีกเลี่ยงช่วงเวลารถติดของการสัญจรในกรุงเทพมหานครอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ได้ และเวลาเร่งด่วนแบบนี้มอเตอร์ไซค์รับจ้างจึงกลายเป็นทางเลือกอันดับหนึ่งของเขาไปโดยปริยาย

“จะทันไหมวะเนี่ย” คนที่กำลังจะไปไม่ทันนัดเริ่มออกอาการกระสับกระส่าย

“หวังว่าคงไม่สายตั้งแต่นัดคุยงานครั้งแรกหรอกนะ” พี่มพำเสริมก็ส่งเสียงไปกระตุ้นชายคนขับ “ไฟแดงนานขนาดนี้ จะไปทันจริงหรือพี่”

“ไม่ต้องห่วงน้อง พันแยกนี้ไป เตี่ยวพี่พาไปทางลัด รับรองทันชัวร์ ล้านเปอร์เซ็นต์”

ทันทีที่คนขับมอเตอร์ไซค์ผิวเข้ม สีหน้าไม่วิตกกับการจราจรที่ติดขัดพุดจบ รถที่คนฟังนั่งอยู่ก็พุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็วเพราะสัญญาณไฟที่เปลี่ยนกะทันหัน คนขับพาคนซ้อนที่ไม่ชินทางซอกแซกไปตามซอยเล็กซอยน้อยที่เขาบอกว่าเป็นทางลัด คนมาครั้งแรกจึงพยายามจำเส้นทางไปด้วย

ในตอนนั้นเอง สมาร์ทโฟนในกระเป๋าทางเกงของเขาก็ส่งสัญญาณว่ามีสายเรียกเข้า คนถูกกวานการจตจ่อทำเสียงจิ้งจิกในลำคอเล็กน้อย ก่อนจะ

ลัทธิโศกเศร้าที่ออกมาโดยไม่ละลายจากการมองเห็น

กิริยาที่มองชื่อของผู้ที่โศก. เข้าเพียงไม่กี่วินาที ขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความสงสัยเกี่ยวกับฐานะของปลายสาย แล้วกดรับ

“ครับ ลุงยศ มีอะไรรีเปลาครับ”

คนที่โศก. มาไม่ใช่ใครที่ไหน ทรงยศ เจ้าของบ้านที่เขาเช่าอยู่

“ลุงจะโศก. มาบอกคุณต่อว่าตอนนี้ลุงได้ผู้เช่าอีกคนที่จะมาอยู่ห้องชั้นสองแล้วนะ เดี่ยวลุงจะส่งเอกสารรับทราบไปให้เซ็น”

“ได้ครับลุง แต่ตอนนี้ผมมาพบลูกค้าที่กรุงเทพฯ รบกวนลุงฝากไว้ที่ออฟฟิศได้ไหมครับ” คนหนึ่งซ้อนมอเตอร์ไซค์ตะโกนแข่งกับเสียงลม

“ได้สิ ถ้าอย่างนั้นลุงจะเอาไปฝากไว้กับคุณเจนก็แล้วกันนะ”

“ครับ ขอบคุณครับ”

เมื่อกิริยาเห็นว่าฐานะของทรงยศน่าจะสิ้นสุดแล้ว จึงมุ่งความสนใจเกือบทั้งหมดกลับไปทีเส้นทางเบื้องหน้า ทว่าฐานะของคนปลายสายกลับไม่ได้มีเพียงเท่านั้น

“อ้อ อีกเรื่องหนึ่งครับคุณต่อ คืออีกสองวันคุณนิธินท์...”

“พี่เลี้ยงซ้ายซอยข้างหน้า!” คนฟังตะโกนแทรกเมื่อเห็นป้ายบอกชื่อซอยซึ่งตรงกับที่อยู่ที่เขาได้รับ ก่อนจะหันกลับมาสนใจคนในสาย

“...เขาจะย้ายเข้า”

“อ้อ ครับๆ อีกสองวันจะย้ายเข้านะครับ ไปได้ครับ ผมไม่มีปัญหา”

กิริยาที่กำลังลงจากมอเตอร์ไซค์หนีโทรศัพท์เอาไว้กับหัวไหล่ พร้อมกับยื่นเงินให้มอเตอร์ไซค์รับจ้างที่พาเขามาส่งได้เฉียดฉิวพอดี ก่อนจะคุยกับปลายสายอีกไม่กี่ประโยคแล้วรีบวางสายไปเพราะได้เวลาของฐานะสำคัญของเขาแล้ว

...

เกือบสองชั่วโมงของการคุยรายละเอียดงานที่ลูกค้าเพิ่งจะตกลงจ้างบริษัทซอฟต์แวร์ของเขาให้วางระบบการจัดการร้านอาหารของสาขาใน

ภาคเหนือตอนบนทั้งหมด นับว่าเป็นงานใหญ่ตั้งแต่ต้นปี ไม่เสียแรงที่ทุ่มเทเตรียมตัวมาอย่างดีเพื่อนำเสนองานในวันนี้ แม้ว่าเกือบจะชวดงานเพราะเครื่องบินดีเลย์แล้วก็เถอะ นึกแล้วก็อยากขอบคุณกรุงเทพฯ ที่มีการขนส่งที่เรียกว่ามอเตอร์ไซค์รับจ้างอยู่ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงจะชวดงานนี้ไปอย่างน่าเสียดาย

หลังจากที่บอกาลูกค้าและนัดวันรายงานความคืบหน้าในครั้งต่อไปเรียบร้อยแล้ว โปรแกรมเมอร์หนุ่มที่เพิ่งทิ้งตัวราวกับหมดพลังลงบนเบาะของรถแท็กซี่ก็เริ่มคิดทบทวนเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

“เมื่อถึงยุคบอกว่าจะมีคนย้ายเข้ามาอยู่ใหม่หรือ ซื่ออะไรวะ ดันไม่ทันได้ฟังดีๆ ซะด้วยสิ”

คนกำลังย้อนความทรงจำเกาแดงอย่างใช้ความคิด ก่อนชื่อที่ทรงยศบอกเขาจะแวบเข้ามาในหัว

“อ้อ จำได้ละ...นิธิ”

ภาพถ่ายใบที่ ๑

บ้านในฝัน

เกือบหกโมงเย็นของต้นเดือนมกราคม เดือนที่เรียกได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นฤดูหนาว พระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้าไปอย่างช้าๆ ลมเอื่อยๆ พัดมาต้องผิวกายสาวต่างถิ่น ปีนี้คงเป็นปีที่นิรันท์ได้สัมผัสบรรยากาศฤดูหนาวของประเทศไทยจริงๆ กับเขาลักที่

สาวร่างเล็กวางกระเป๋าใบโตของเธอที่เพิ่งหอบหิ้วขึ้นบันไดมาได้ไม่กี่ขั้น เบียงไม้ไม่ห่างจากเท้าของเธอมากนัก แล้วล้วงโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกงผ้าฝ้ายสีน้ำตาลอ่อนออกมาดู

“คะ พี่กร เนี่ยคะ นันท์เพิ่งชนของเสร็จเลย” นิรันท์ตอบคำถามนิกร พี่ชายจอมซนของเธอ พลังย้ายกระเป๋าใบโตเข้าไปไว้ในห้อง กวาดสายตาไปด้วยพลังคิดว่าจะจัดห้องนอนในฝันของเธออย่างไรดี

“มือเย็นนันท์รีบร้อยมาจากเกสต์เฮาส์แล้วคะ” ตอบไป ก็เปิดหน้าต่างบานเล็กสองสามบานไป ให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก

“คะ พี่กรไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ นันท์ดูแลตัวเองได้ ฝากบอกแม่ด้วย แล้วถ้าจัดของอะไรเรียบบร้อย นันท์จะโทร. ไปหาแม่อีกทีนะคะ คะ สวัสดี

คะ”

คนถูกชักวางสายได้ก็ถอนหายใจ ก่อนจะโยนสมาร์ตโฟนไปบนเตียง
“โตจจะสามสิบอยู่ไม่กี่ปีนี่แล้ว ออกจากบ้านที่ยังโดนชักอย่างกับ
เป็นเด็ก ม. ปลาย” นินันท์บ่นกระปอดกระแปดไม่จริงจังนัก แล้วเริ่มลงมือ
จัดการกับสัมภาระของเธอ

ปีกว่าแล้วที่เธอลาออกจากงานประจำ แล้วใช้ชีวิตแบบเปลี่ยนที่อยู่
ไปเรื่อยๆ ไปอยู่จังหวัดนั้นบ้าง จังหวัดนี้บ้าง นานๆ ครั้งก็มีไปต่างประเทศ
บ้าง แต่ละที่ก็อยู่สั้นบ้างยาวบ้างแล้วแต่อารมณ์และสิ่งต่างๆ รอบตัวในเวลา
นั้น แม้ว่าครอบครัวและเพื่อนจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับเธอเท่าไร ที่หันมา
ใช้ชีวิตแบบนี้ ไม่มันคงบ้างละ ไปอยู่ต่างที่ต่างถิ่นอันตรายบ้างละ เธอ
เข้าใจดีว่านั่นคือความเป็นห่วง

แต่สำหรับเธอแล้ว บนโลกนี้ ไม่ว่าจะที่ไหนก็มีอันตรายซ่อนอยู่
ทั้งนั้น และความตระหนักรู้ถึงอันตรายนั้นละ ที่จะเป็นเครื่องเตือนภัยขั้นดี
ให้เธอระลึกรู้เอาไว้เสมอว่าต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ความไม่เคยชินกับ
สิ่งต่างๆ รอบตัวจะทำให้เธอไม่ประมาท แถมการใช้ชีวิตแบบนี้ก็ทำให้เธอ
มีความสุขดี เมื่อคนรอบตัวรู้ว่าคิดคำนึงก็คงไม่ได้ผล ก็เลยจำต้องปล่อย
เลยตามเลย แต่ก็ไม่วายพากันเรียกเธอว่า ‘ไอนันท์สายตีสต์’ อยู่ดี

ทุกคนรอบตัวรู้ว่า ถ้าลงได้ตัดสินใจอะไรไปแล้วก็ห้ามสวาทหัวดี
อย่างนินันท์ไม่ได้ เมื่อไรที่เธอย้ายที่อยู่ พ่อแม่ที่นารักก็มักจะให้พี่ชาย
จอมเช็กโทรศัพท์มาถามความเรียบร้อยของชีวิตเธอเสมอ ความห่วงใยที่
เธอแอบบ่นเรื่อยเปื่อยทุกครั้ง แต่ก็อมยิ้ม เพราะรู้ว่านั่นคือสายใยรักที่
ถักทอมาจากคำว่า ‘ครอบครัว’ และมันก็ทำให้เธอรู้สึกได้ว่า ไม่ว่าจะสาวโสด
ผู้รักอิสระอย่างเธอจะย้ายไปอยู่ที่ไหน เจอกับอะไร เธอก็ยังมีครอบครัวที่
อบอุ่นอยู่เคียงข้างเธอเสมอ

ห้องฟ้าสีส้มที่พระอาทิตย์กำลังจะตกลงไปข้างหลังภูเขาสีเขียวเรียก
ความสนใจจากหญิงสาวให้หยุดกิจกรรมแล้วหันมอง นินันท์ถึงกับนิ่งไป

ชีววินาทีหนึ่งเพราะความสวยงามของธรรมชาติที่เธอไม่คิดว่าจะได้เห็นจากพื้นที่ที่ยังอยู่ในเขตอำเภอเมืองแบบนี้ และที่ทำให้ตื่นตื้นตันยิ่งไปกว่านั้นคือเธอคิดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าจะได้เห็นมันจาก...หน้าต่างห้องนอนของเธอ

หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงด้วยความตื่นตื้นตัน ก่อนจะทำเอื้อมมือไปคว้ากล้องถ่ายรูปที่วางเอาไว้บนโต๊ะไม้ขนาดกะทัดรัดติดกับหน้าต่างข้างเตียงนอน แล้วรีบผลักประตูออกไปยังระเบียงไม้ รั้วซัดเตอร์เก็บภาพความสวยงามของธรรมชาตินี้เอาไว้ด้วยเทคนิคระดับมืออาชีพ

แน่ละ งานถ่ายภาพคืองานถนัดของเธอมาตั้งแต่สมัยเรียน ฝีมือการถ่ายภาพของเธอจัดอยู่ในระดับที่โดดเด่นชนิดที่ว่า สมัยที่เธอเรียนมหาวิทยาลัย ไม่มีนักศึกษาคนไหนในคณะศิลปะและการออกแบบที่ไม่รู้จัก ‘นิธินันท์ ชาตรีฉัตร’ จากสาขาศิลปะภาพถ่ายคนนี้เลยก็ว่าได้

ช่างภาพสาวกดเลื่อนดูภาพที่ถ่ายเอาไว้จากหน้าจอแสดงภาพของกล้องถ่ายรูป ระบายยิ้มบนใบหน้าอย่างพอใจ

“ย้ายเข้าวันแรกก็ได้รูปสวยโดนใจขนาดนี้ เลือkB้านใหม่ไม่ผิดจริงๆ”

เมื่อพอใจแล้วหญิงสาวก็คล้องกล้องเอาไว้ที่คอ ชูแขนสองข้างพร้อมกับบิดตัวคลายความปวดเมื่อยจากการชนลิ้มภาระ ก่อนจะสูดอากาศเย็นๆ เข้าเต็มปอด เตรียมพร้อมสำหรับงานหนักที่รออยู่ “คืนนี้คงต้องจัดห้องทั้งคืน ได้อากาศดีๆ อย่างนี้ค่อยชื่นใจหน่อย ฮ้า...”

เสียงรถยนต์เคลื่อนที่เข้าใกล้บ้านจนเริ่มได้ยินชัด ก่อนจะตามมาด้วยเสียงล้อเหล็กที่เลื่อนไปตามราง นิธินันท์ที่กำลังเลื่อนดูภาพถ่ายของเธอบนจอโทรทัศน์ก็ฟังชั่วขณะ เมื่อแน่ใจว่านั่นคือเสียงจากประตูรั้วบ้านของเธอ หญิงสาวจึงลุกจากโต๊ะทำงานแล้วเดินไปชะโงกหน้าต่างที่หน้าต่าง ทันเห็นรถเก๋งญี่ปุ่นสีดำกำลังแล่นเข้ามาในบริเวณบ้าน และเข้าจอดที่โรงรถใต้ระเบียงไม้พอดี

“คุณหญิงก็รถดีกลับมาแล้ว” คนมาอยู่ใหม่เรียกชื่อที่ตัวเองแอบตั้งให้

เพื่อนร่วมชายคาเพราะยังไม่รู้จักชื่อเล่นของเธอ ก่อนจะหันมองนาฬิกาเรือนเล็กบนโต๊ะ กำลังคิดว่าเธอควรจะลงไปพักผ่อน แนะนำตัวกับเพื่อนใหม่ดีไหม แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจละความตั้งใจเอาไว้ก่อน

“ห้าทุ่มครึ่งพอดีบพอดี คุณหญิงคงจะเหนื่อยแล้ว เอาไว้พรุ่งนี้ละกัน”
ว่าแล้วก็เดินกลับไปทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตัวเดิม แล้วเข้าสู่โหมดทำงานของเธอต่อ

คนที่เพิ่งกลับมาถึงและกำลังจะเดินเข้าบ้านแยกหน้าชั้นมองแสงสว่างจากห้องชั้นสองที่ไม่เคยถูกเปิดเลยตั้งแต่เขาย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ ก่อนจะได้คิดว่าเมื่อสองวันก่อนเขาได้รับแจ้งจากทรงยศว่าจะมีคนย้ายเข้ามาอยู่ใหม่เลยกำลังคิดว่าถ้าคนมาใหม่ยังไม่นอน ตามมารยาทเขาก็ควรไปแนะนำตัวก่อนดีหรือเปล่า ฝ่ายนั้นอาจจะอยากให้ช่วยอะไรก็ได้ ชายหนุ่มคิดอย่างลังเล ทว่าพอคิดถึงงานที่ยังค้างอยู่ก็ถอนหายใจ กระซิบในตบู่ก็ดูใจที่หอบอยู่ แล้วตรงเข้าบ้าน

“เอาไว้ก่อนละกัน”

หลังจากอาบน้ำจนสบายเนื้อสบายตัวแล้ว กิรติก็เริ่มจัดการกับงานของเขา ชายหนุ่มยกไน้ตบู่กสามเครื่องมาวางบนโต๊ะหน้าโซฟาที่ห้องนั่งเล่น เขาทำอย่างนี้เสมอเวลาที่ต้องรันคอมพิวเตอร์หลายเครื่องพร้อมกัน เพราะโต๊ะทำงานตัวประจำในห้องนอนไม่ใหญ่พอจะวางได้ทั้งหมด แต่ทำงานไปไม่เท่าไร กระเพาะก็เริ่มประท้วงหาพลังงานเสียแล้ว

กิรติเดินจากห้องนั่งเล่นตรงไปยังห้องครัว เขาหยุดที่บันไดขึ้นชั้นสองซึ่งเป็นทางผ่าน มองแสงสว่างที่ลอดผ่านช่องใต้ประตูออกมา

“นอนดีเหมือนกันแฮะ” พิมพ์อย่างไม่ใส่ใจแล้วเดินต่อไปยังห้องครัว

ชายร่างสูงเอื้อมมือขึ้นหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปชนิดถ้วยที่วางเรียงอยู่บนตู้เก็บของเหนือศีรษะในห้องครัว เขาแกะพลาสติกกออกแล้วเปิดฝากระดาดอย่างไม่สนใจจะดูรสชาติที่เขียนเอาไว้ข้างถ้วยเลยแม้แต่ถ้วย

อาหารมื้อประจำยามดึกแบบนี้ กินแค่พอดับหิว จะรสะอาดก็ได้ทั้งนั้น

ชายหนุ่มหันมองกาต้มน้ำร้อนที่ปกติแล้วจะถูกเสียบทิ้งเอาไว้ตลอดเวลา แต่เพราะเมื่อสองวันก่อนเขาต้องไปทำงานที่กรุงเทพฯ เลยถอดปลั๊กออก เมื่อน้ำร้อนไม่พร้อม คนหิวที่สมองเริ่มไม่ทำงานจึงนั่งคิดอยู่สองสามวินาที ก่อนจะเดินไปหยิบถ้วยเซรามิกจากชั้นวางออกมา เหน้ใส่ถ้วย แล้วจับยัดเข้าไมโครเวฟไป

พริบ!

บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความมืดทันทีที่ไม่โครเวฟเริ่มทำงาน คนในห้องครัวสะดุ้งเล็กน้อย ทว่าเสียงสะพานไฟที่เขาได้ยินพร้อมๆ กับตอนที่ไฟดับนั้นไขข้อข้องใจให้คนอยู่มานานอย่างเขาได้ไม่ยาก

“สงสัยใช้ไฟเยอะไปแน่ๆ”

เป็นเพราะปกติแล้วเขาอยู่คนเดียว การทำงานที่บางครั้งต้องใช้คอมพิวเตอร์พร้อมกันหลายเครื่องของโปรแกรมเมอร์อย่างเขา ก็มีบ้างที่จะทำให้เกิดการใช้ไฟในบ้านพร้อมกันมากเกินไปจนสะพานไฟสับลงอัตโนมัติแบบนี้ แต่ก็ไม่บ่อยนัก การที่อยู่ที่นี่มานานทำให้กิริติสามารถกะปริมาณการใช้ไฟได้ตลอด ทว่าพอวันนี้มีอีกคนเข้ามาอยู่ร่วมบ้านด้วย การคาดการณ์ของเขาเลยผิดพลาด และทำให้ปัญหาแรกของการอยู่ร่วมกันเกิดขึ้นทันที

กิริติละจากเรื่องตรงหน้า แล้วเดินออกจากห้องครัวไปยังสะพานไฟเลยแทนที่จะกลับไปเอาไฟฉายหรือสมาร์ตโฟนในห้องนั่งเล่น เพราะเขาจำได้ว่าสะพานไฟอยู่แถวๆ บันไดชั้นชั้นสอง แถมกดแค่ปุ่มเดียวก็กลับมาสว่างเหมือนเดิมแล้ว คล่าเอานิดหน่อยก็คงได้ ชี้ก็ยกเดินกลับไปกลับมา

ขณะที่ชายหนุ่มเดินมาหยุดตรงตำแหน่งที่คิดว่าใช่แล้ว และกำลังเพ่งสายตาฝาดความมืดมองหาสะพานไฟอยู่ นั้น ใครอีกคนก็กำลังคล่าทาง เดินลงบันไดมาได้ครึ่งทางพอดี เมื่อคนที่คั่นกับบ้านดีเริ่มรู้สึกเหมือนว่ามีกลิ่นเคลื่อนไหวแปลกๆ ในความมืดซึ่งกำลังใกล้เข้ามา กิริติที่มีอหนึ่งวงอยู่แถวสะพานไฟ จึงใช้อีกข้างหนึ่งที่วางอยู่วาดไปในอากาศโดยอัตโนมัติ ความหา

ว่ามีใครอีกคนตรงเข้ามาอย่างที่เขาคิดหรือไม่ กลัวว่าต่างคนที่ต่างก็มองไม่เห็นจะชนกันจนตกบันได

โดยไม่ได้ตั้งใจที่จะ...

“โอ๊ะ!”

คำอุทานที่ดังขึ้นด้วยความตกใจในความมืดใกล้ๆ ทำให้กรี๊ดตัวแข็งที่ออกไปชั่วขณะ เพราะต้นเหตุของเสียงหลงนั้นคือการที่มือของเขาดันไปแตะโดนส่วนหนึ่งของร่างกายเจ้าของเสียงเข้า น้ำลายอีกใหญ่ถูกกล้ำเสียงลงคอ พร้อมกับคำย่ำความรู้สึกจากการสัมผัสที่แล่นเข้ามาในหัว

‘เฮ้ย...ย นม! ผู้หญิงเหรอะ’

ขณะที่ชายหนุ่มตัวแข็งที่ออกไปแล้ว อารามตกใจจากวินาทีเมื่อครู่ก็ทำให้คนถูกสัมผัสยกสองแขนขึ้นปิดหน้าอกทันทีเหมือนกัน ทว่าเธอก็ไม่ได้เอะอะไร ด้วยรู้ว่าอีกคนไม่ได้ตั้งใจ อีกอย่างก็เป็นผู้หญิงด้วยกันทั้งคู่ไม่เห็นจะต้องเขินอายอะไร

หญิงสาววางใจได้เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น...

“เอ่อ...ดูเหมือนพิวล์จะขาดนะ ผมสับสะพานไฟแล้วแต่ก็ไม่ได้ เราคงใช้ไฟพร้อมกันมากไปหน่อย”

วินาทีนั้นนิรันทารู้สึกเหมือนโดนฟ้าผ่าทันทีที่คนตรงหน้าพูดจบ ซาวบไปทั้งใบหน้า ก่อนความเขินอายจะแล่นพลาออกไปทั้งตัว เช่นเดียวกับคนพูดที่พยายามจะควบคุมเสียงให้เป็นปกติมากที่สุด ทำเหมือนว่าเมื่อครู่เขาไม่ได้สัมผัสโดนเซตหวงห้ามของเธอเลยแม้แต่น้อย

“ผมไม่ได้ซื้อพิวล์สำรองติดไว้ด้วย คินนี่คงต้องอยู่มีดๆ ไปก่อน เตี่ยวพุงนี้ผมจะซื้อมาเปลี่ยนให้ คุณ...อยู่ได้ใช่ไหม”

คนที่ถูกกลวณลามโดยไม่ได้ตั้งใจกระชับแขนที่ปิดหน้าอกแน่นขึ้นเมื่อสมองคิดไปว่าเวลาที่เขาส่งคำถามมา เขาก็คงต้องหันมามองทางเธอด้วยแน่ๆ

“อะ...อะ...เอ่อ...ได้ค่ะ ฉันอยู่ได้”

กิริติเพียงพยักหน้า แต่ก็ไม่พูดอะไรต่อ เพราะยิ่งคำตอบของเธอ ตะกุกตะกัก ก็เหมือนยิ่งย้ำชัดว่าสิ่งที่เขาคิดนั้น ไม่ผิดแน่

‘เต็มๆ เมื่อก็มีโอดนมเต็มๆ’

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะไล่ความคิดบ้าๆ ในหัว และเริ่มตั้งคำถามถึง ที่มาที่ไป ทำให้ลุงยกถึงให้ผู้หญิงมาอยู่ร่วมบ้านเดียวกับเขาได้ละเนี่ย

คนที่บอกว่าจะอยู่ได้ทั้งที่หัวใจยังเต้นไม่ถูกจังหวะเท่าไรค่อยๆ หันหลัง เดินกลับขึ้นห้องไปอย่างช้าๆ ไม่มีการสนทนาใดๆ เกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วม ชายคาทั้งสองอีก

นิธินท์กลับเข้าห้องได้ก็ตรงไปทิ้งตัวลงบนที่นอน ดึงผ้าห่มขึ้นคลุม ร่างกายราวกับจะหาเครื่องปกปิด กะพริบตาปริบๆ ในความมืด พยายาม จะเรียกสติ เรียบเรียงเหตุการณ์ก่อนหน้าอีกครั้ง

“คุณหญิงกิริติ...เป็น...ผู้ชายหรอเนี่ย” ทั้งน้ำเสียง ทั้งสรรพนามที่ใช้ แทนตัว มันชัดเจนจนทำให้เธอแทบอยากจะกรี๊ดออกมาถ้าไม่คิดว่าอีกฝ่าย อยู่ที่ชั้นล่าง

ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากจะทำเคาะหัวตัวเองสักร้อยที เป็นเพราะคุณแม่คอนิยาย ที่มักจะพูดเรื่องนวนิยายเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้เธอฟังอยู่บ่อยครั้ง แน่หนอนว่า หนึ่งในนั้นมีเรื่อง *ข้างหลังภาพ* ซึ่งมีนางเอกเป็นคุณหญิงกิริติรวมอยู่ด้วย เลยทำให้วินาทีแรกที่เธอได้ยินชื่อ ‘กิริติ’ จากปากทรงยศ สัญชาติญาณ ของเธอก็บอกทันทีว่าคนคนนั้นเป็นผู้หญิง

“กิริติก็เป็นชื่อผู้ชายได้นี่นา ทำไมตอนนั้นไม่เอะใจเลยสักนิด” นิธินท์แหม่ปากแน่น บังคับตัวเองไม่ให้กรี๊ดร้องออกมา “แล้วอย่างนี้ เจอกันครึ่งหน้าจะทำหน้ายังไงดีละเนี่ยไอ้หนท์เอ๊ย!”

คิดย้อนไปถึงตอนที่นั่งทำงานอยู่ดีๆ แล้วไฟก็ดับ ตอนแรกเธอก็ สงสัยอยู่ว่าที่นี้ตัดไฟเป็นเวลาหรือเปล่า แต่เพราะตอนคุยกับเจ้าของบ้าน เขาก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ เธอก็เลยกะว่าจะลงไปถามข้อเท็จจริงจากเพื่อน ชั้นล่าง แต่พอควานหาสมาร์ตโฟนที่โยนทิ้งไว้บนที่นอนก็ต้องผิดหวังเมื่อ

“อ้าว พี่พัฒน์ เพิ่งตื่นหรือพี่”

พี่พัฒน์หรีตามองคนมาทำงานเช้า แต่ดูจากสีหน้าของรุ่นน้องแล้ว ไม่น่าจะได้งานสักเท่าไร

“เออ ฎูเพิ่งตื่น ว่าแต่มีงเหอะ กลับไปนอนก่อนไหม หน้าตาเหมือนคนไม่ได้นอนเลยวะ”

“เมื่อคืนผมหลับไม่ค่อยสนิทนะพี่”

“ทำไมวะ ปกติเห็นมีงกลับจากตึกลงานที่กรุงเทพฯ ที่ไร กลับเป็นตายเข้าออฟฟิศบายทุกที”

ที่พี่พัฒน์พูดนั้นไม่ผิด การทำงานที่นี่ไม่มีการตอกบัตรเข้าออกตามเวลา อยากจะเข้าออฟฟิศตอนบาย หรือทำงานยิ่งยาวถึงเช้าก็ได้ ขอแค่ทำงานเสร็จทันเวลาเท่านั้น เช่นเดียวกับชุดทำงาน ทุกคนจะแต่งตัวสบายๆ แบบไหนก็ได้ เหมือนอย่างพี่พัฒน์ซึ่งกำลังเดินเข้ามาในออฟฟิศทั้งที่ยังใส่ชุดนอนอยู่นี่ละ

“เมื่อคืนมีเรื่องนิดหน่อยอะพี่ ผมเลยหลับๆ ตื่นๆ”

“ทำไมวะ มันเรื่องอะไรที่ขนาดทำให้ไอ้หมาขี้เซาอย่างมีงถึงกับนอนไม่ได้ ไหนว่ามาดี” พี่พัฒน์ว่าพร้อมกับทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ทำงานของเขา ซึ่งอยู่ถัดจากโต๊ะทำงานของกิริติ

คนถูกหว่านเป็นหมาขี้เซาหมุนแก้อื้อไปหาคู่สนทนา “นี่พี่ไม่คิดจะอาบน้ำ ล้างหน้าแปรงฟันหน่อยหรือ”

“เออ ไม่ต้องหรอก เมียกูกำลังทำข้าวเช้าอยู่ เดี่ยวค่อยอาบน้ำจะกิน”

‘เมียกู’ ที่ถูกอ้างถึงก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เจนนิภา ภรรยาสาวที่เพิ่งแต่งงานกันได้สองปีของพี่พัฒน์ และตอนนี้เธอก็เข้ามาช่วยงานในบริษัทรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลงานด้านเอกสาร และเพราะว่าที่ทำงานของพวกเขาคือบ้านแฝดที่ฝั่งหนึ่งใช้เป็นออฟฟิศ อีกฝั่งหนึ่งเป็นบ้านของพี่พัฒน์กับเจนนิภา แม้ว่าตัวบ้านจะแยกสัดส่วนกันอย่างชัดเจน แต่ก็ยังมีทางเดินทอดยาวคั่นกลาง

เชื่อมบ้านสองหลังเข้าด้วยกัน แคมยังใช้ห้องครัวที่อยู่ฝั่งบ้านของพิพัฒน์ ร่วมกันอีก เลยทำให้นอกจากที่เจนนิก้าจะต้องดูแลงานเอกสารของบริษัท แล้ว เธอจึงมักจะต้องรับหน้าที่ดูแลปากท้องของหนูๆ ที่กินจุยิ่งกว่าหมูใน ฟาร์มไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กิริตินิ่งคิด เขากำลังลึนเลยอยู่ว่าจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้รุ่นพี่ที่ซึ่จน เหมือนเป็นพี่ชายแท้ๆ คนนี้ฟังดีไหม และเพราะเขากับพิพัฒน์แทบจะไม่ เคยมีความลับต่อกัน อีกอย่างตอนนี้ในห้องทำงานก็ไม่มีใครอื่นนอกจาก เขาทั้งสอง บอกพิพัฒน์ไปน่าจะดีกว่า เพื่อจะมีข้อเสนอแนะดีๆ บ้าง

กิริติเลื่อนเก้าอี้เข้าไปใกล้พิพัฒน์ราวกับจะบอกความลับ แล้วเล่าด้วย เสียงที่เบาว่าปกติ

“คืออย่างงี้พี่ เมื่อก่อนมีคนย้ายเข้ามาเช่าห้องชั้นบนที่บ้านผม”

“อ้อ เขาจัดของเสียงดัง มึงก็เลยนอนไม่หลับว๊านี้”

พิพัฒน์ยังอยู่ในชุดนอน แต่ดูเหมือนสมองทำงานได้ดีกว่าคนตื่นก่อน เสียอีก

“ไม่ใช่พี่ เราไม่ได้จัดของหรอก เพราะเมื่อคืนเราใช้ไฟกิน คัดเอาต์ มันเลยตัด แล้วตอนที่ผมไปลับคัดเอาต์ขึ้น ผมดัน...”

คนฟังเลิกคิ้ว ลุ้นไปกับคำที่กำลังจะออกมาจากปากคนที่ทำหน้าที่ เหยกเหมือนไม่อยากพูด

“ผมดันเอามือไปโดนนมเขาอะพี่”

คนที่ระเบิดหัวเราะดังลั่นอย่างไม่เกรงใจทันทีที่ลิ้นประโยค แนนอน ว่าคนน้องไม่ซำด้วย

“โห่ พี่พัฒน์ มันไม่ตลกเลยนะ นี่ผมนั่งกลุ่มอยู่เนี่ย”

“มึงจะกลุ่มอะไรวะ ทำอย่างกับไม่เคยจับนมสาวไปได้”

“มันเหมือนกันที่ไหนล่ะพี่ นี่เราเพิ่งเจอกันครั้งแรก ยังไม่ทันได้ แนะนำตัว ผมก็ดันไปจับนมเขา” กิริติพ่นลมหายใจให้เรื่องที่ไม่อาจจะ กลับไปแก้ไขได้ “แล้วนี่เราจะต้องอยู่ร่วมบ้านกันอีก เมื่อตอนเช้าผมเลยต้อง

รีบออกมา บอกตรงๆ นะพี่ ตอนนึ้ผมยังคิดไม่ตกเลยว่ถ้าเจอหน้ากัน
อีกครั้ง ผมควรจะทำหน้าย้ง

“งั้นมึงก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นสิ มั่นมิต นมเนิมอะไร ไม่เคยโดน
เลีย แบบนี้” พืพัฒนัว่าเสียงสูง แถมย้งยกไหลให้อีก

กิริตได้แต่หรีตามองท่าทางของคนที่ทำเหมือนพยายามจะช่วยแต่ก็
กลันข่าอย่างสุดชีวิต จนเขาไม่รู้ว่อยากจะช่วยจริงๆ หรือแค่แกล้งแซวเล่น
กันแน่

“หน้าผมตอนนึ้มันบอกว่า ‘ไม่มีอะไร’ อย่างที่พี่พูดได้ที่ไหนละ”

“ถ้างั้นมึงก็ไปขอโทษเขา” คำแนะนำที่สอຍ่งทำให้คนตกที่นั่งลำบาก
ขมวดคิ้วมากขึ้ไปอีก

“เฮ้ย! จะบ้าหรือพี่ จะให้ผมไปพูดว่ ‘คุณครับ ผมขอโทษนะครับ
ที่เมื่อคึนผมจับนมคุณ’ ไหมมั้งพี่”

พืพัฒนัฟังแล้วระเบิดหัวเราะระลอกสองให้รุ่นน้อง ก่อนที่เสียงของ
คนอีกคนจะดังแทรกขึ้พร้อมกับเจ้าของเสียงที่ไผล่เข้าประตูออฟฟิศมา
อีกคน

“อะไรๆ ใครจับนมใคร” เจนนิกามองสอຍ่งหนุ่มที่การแสดงอารมณ์
ทางสีหน้าช่างต่างกันจนเธอเริ่มง

“ไอ้ต่อมันผลอไปจับนมสาวร่วมบ้านที่เพ็งย้ายเข้ามาอยู่ใหม่” สามี
ของเจนนิกาดอบคำถามให้ แต่น้ำเสียงย้งกลั้วหัวเราะไม่หาย

“พัฒนัก็ ไปหัวเราะน้อง” หญิงเดียวในวงสนทนาปรามสามีเพราะอ่าน
ความกังวลที่เจืออยู่บนใบหน้าของกิริตได้ แต่ด้วยความเป็นผู้หญิงก็อด
ตำหนิคนไม่ระวังไม่ระวังมือไม่ได้ เพราะถ่าเธอถูกเพื่อนร่วมบ้านจับหน้าอก
ตั้งแต่วันแรก เธอก็คงข่าไม่ออกเหมือนกัน

“เราก็อีกคนนะต่อ รู้ว่อยู่กับผู้หญิง ก็น่าจะระวังไม่ระวังมือบ้าง”

“ก็ลุงยศบอกผมว่เขาชื่อนิธิ ผมก็คิดว่าเขาเป็นผู้ชาย ใครจะรู้ว่ลุง
จะส่งผู้หญิงให้มาอยู่บ้านเดียวกับผม” คนถูกตำหนิให้เหตุผลเสียงเข้ม “แล้ว

ผู้หญิงคนนั้นที่บ้านนะ กล้าเข้าบ้านอยู่กับผู้ชายสองต่อสอง แถมยังต้องใช้ห้องครัว ห้องน้ำ ด้วยกันอีกนะ เขาไม่กลัวโดนปล้ำหรือไง”

“อย่าคิดทำอย่างนั้นเชียวนะ” เจนนิภาชี้หน้าห้ามเสียงเหวี่ยง

“โธ่ พี่เจเน ผมก็มีน้องสาว ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอก”

เจนนิภาพยักหน้ารับ ค่อยเบาใจขึ้นหน่อยที่เขาออกปากยืนยัน ด้วยรู้ว่ากิริติเป็นพี่ชายที่ห่วงน้องสาวคนเดียวขนาดไหน ถึงขั้นพูดอยู่บ่อยๆ ว่าอยากให้น้องสาวเป็นทอม เพราะจะได้ไม่มีผู้ชายคนไหนมาอวแวน และถ้าเขายืนยันมาแบบนี้...

“งั้นก็แล้วไป”

“เดี๋ยวนะไอ้ต่อ แกบอกว่าแกต้องใช้ห้องน้ำร่วมกับเขา แล้วเมื่อเช้าที่แกรีบออกจากบ้านมานี้ แกคงไม่ได้...ตากกางเกงในไว้ในห้องน้ำหรือไม่ใช่ไหม”

“บ้าพี่! ไม่มี” กิริติปฏิเสธทันทีวัน เริ่มคิดว่าการอยู่ร่วมกับผู้หญิงคงเป็นงานยากกว่าที่เขาคิดเอาไว้เสียแล้ว

“แล้ว...” เจนนิภาหันมองสามีที่พูดด้วยสีหน้ารู้กริม “จิมกระป๋องล่ะ ไม่ได้วางไว้ในห้องน้ำใช่ไหม”

“เฮ้ย! อันนั้นยิ่งแล้วใหญ่ ผมมีที่ไหนล่ะพี่”

หญิงเดียวในวงสนทนาหายใจทิ้งอย่างปลงๆ อีกครั้ง อยู่กับพวกผู้ชายเป็นต้องวกเข้าเรื่องแบบนี้ประจำ

“พอเลยๆ ทั้งสองคน พูดถึงเรื่องบ้านก็ดี”

เจนนิภาเดินจากโต๊ะทำงานของสองหนุ่มที่อยู่ในสุดของห้องไปยังโต๊ะทำงานของตัวเองที่อยู่ใกล้ประตูทางเข้ามากกว่า หยิบซองเอกสารสีน้ำตาลบนโต๊ะกลับมายื่นให้หนึ่งหนุ่มที่ยังคงหน้ายุงอยู่

“อ๊ะต่อ เมื่อวานลุงยศเอาเอกสารมาฝากไว้ให้ต่อนะ”

กิริติรับมาแล้วรีบดึงออกมาดู เขาจำได้ว่าทรงยศบอกเอาไว้ว่าจะส่งเอกสารรับทราบมาให้เขาเซ็น ชายหนุ่มกวาดสายตาไล่ตามข้อความบน

หน้ากระดาษ ก่อนที่ชื่อผู้ร่วมขายคาจะไขความกระจ่างให้เขาจนเพลอร้อง
เสียงหลง

“เฮ้ย!”

พิพัฒน์เห็นสีหน้าตกใจของรุ่นน้องจึงถือวิสาสะดึงกระดาษในมือ
เจ้าของไปดูทันที

“รับทราบ และยินยอมที่จะอยู่ร่วมบ้านกับนางสาว นิธินันท์ ชาตรีฉัตร
อายุยี่สิบแปดปี” คนอ่านเหลือบตาขึ้นมองเจ้าของเอกสารที่ยังนั่งค้างอยู่
ก่อนจะช่วยเน้นย้ำความกระจ่างชัดให้ดังก้องในโสตประสาทของคนตรงหน้า
อีกครั้ง

“เขาชื่อ นาง-สาว-นิธิ-นันท์ ชัดไหมละมั้ง”

ภาพถ่ายใบที่ ๒

เธอคนนั้น

ชายร่างสูงเดินด้วยจังหวะปกติไปตามถนนคอนกรีตที่มีเพียงแสงสลัวจากหลอดไฟหน้าบ้านของบ้านใกล้เรือนเคียงที่อยู่ใกล้เคียงกับบ้านของเขาส่องมาให้แสงสว่าง เพราะออฟฟิศอยู่ห่างจากบ้านที่เขาเช่าอยู่เพียงแค่สามหลัง ถ้าไม่ใช่วันที่ต้องไปติดต่องานข้างนอก หรือต้องชงอุปกรณ์ เขาก็จะเดินไปทำงานเช่นนี้เสมอ

หลังจากที่กิริติเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่า คงเป็นเพราะตอนนั้นเขาอยู่บนมอเตอร์ไซค์รับจ้าง และกำลังให้ความสนใจกับเรื่องอื่นไปพร้อมๆ กับรับสารจากทรงยศ เลยอาจทำให้เขาเก็บรายละเอียดได้ไม่หมด เลยเข้าใจผิดว่า ‘นิธินันท์’ ชื่อ ‘นิธิ’ และเป็นผู้ชาย เขาเลยไม่ระวังตัวอย่างที่เจนนิภาว่า และด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่า เขาจะไม่พูดและไม่คิดถึงเรื่องเมื่อคืนอีก น่าจะดีที่สุดสำหรับทั้งสองฝ่าย

กิริติเดินมาหยุดที่หน้าประตูรั้วเหล็กซึ่งสูงถึงแค่เอวของเขา แสงสว่างที่ส่องมาตลอดทางขาดช่วงไป โปรแกรมเมอร์หนุ่มมองไปยังตำแหน่งของบ้านสองชั้นขนาดกะทัดรัดที่อยู่อีกฟากหนึ่งของรั้ว ซึ่งตอนนี้ความมืดมิด

ภายในบ้านทำให้เขานึกถึงเรื่องที่ได้รับปากกับใครอีกคนในบ้านเอาไว้ขึ้นมาได้ เป็นเพราะมีว่ต่าง่วนอยู่กับงานทั้งวันเลยลืมไปเสียสนิท

“เออ พิวัลล์ขาดนี้หว่า” กิริติยกนาฬิกาดิจิทัลที่ข้อมือขึ้นมาเช็กเวลา “สองทุ่มแล้วด้วย คงต้องไปซูเปอร์ฯ แล้วละ” เขาว่าแล้วเดินเข้าบ้าน คิดไปด้วยว่าจะได้โทษกับคนในบ้านอย่างไรดี

อีกคนที่ตกอยู่ใต้ความมืดมาร่วมสองชั่วโมงนั่งมองแผ่นเอกสารสีขาวที่เธอเพิ่งได้มาจากกล่องไปรษณีย์หน้าบ้านเมื่อตอนหัวค่ำ แสงจากโคมไฟตู้ก็คือความสว่างเดียวที่ยังมีพลังงานเหลืออยู่ในขณะนี้ นิธินันท์อ่านข้อความบนกระดาษซ้ำไปซ้ำมา แล้วก็ไม่วายถอนหายใจทิ้งตามไปด้วยอีกครั้ง

“นายกิริติ เมธิกานต์ อายุยี่สิบหกปี” ช่างภาพสาวอ่านตัวอักษรไม่ก็ตัวที่เป็นเพียงแค่อะไรธรรมดา แต่กลับทำให้เธอรู้สึกหายใจติดขัดมาร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว

“นี่คุณหญิงกิริติเป็นผู้ชายจริงๆ เหรอเนี่ย” หญิงสาวโอดครวญในสิ่งที่รู้อยู่แต่ใจดีพลางเคาะศีรษะตัวเองเบาๆ “ไม่รู้ว่าจิตใจได้สำนึกหรือเส้นประสาทเส้นไหนที่ทำให้เธอไม่ฉุกคิดเลยสักนิดว่า ‘กิริติ’ ก็เป็นชื่อผู้ชายได้เหมือนกัน

จู่ๆ ใจก็เต้นแรงขึ้นมาเพียงเพราะคิดถึงเรื่องเมื่อคืน นี่เธอต้องอยู่ร่วมบ้านกับชายแปลกหน้าสองต่อสองไม่พอ เขายังเป็นคนที่เคย...

นิธินันท์ก้มลงมองหน้าอกของตัวเอง แล้วพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะไม่กิริตร้องออกมา

“ดันจ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้าไปตั้งสามเดือนแล้วด้วย เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว ฮือ...อ” เอ่ยเสียงครวญคราง

เสียงเคาะประตูห้องหยุดอาการคร่ำครวญของหญิงสาวเอาไว้ชั่วคราว ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนส่งสัญญาณเป็นใคร นิธินันท์สุดหายใจลึก พยายามควบคุมท่าทางของตัวเองให้ดูปกติที่สุด นึกขอบคุณไฟที่ดับที่ช่วยให้เธอเบาใจได้เยอะว่าใครอีกคนคงจะไม่เห็นสีหน้าที่เก็บความกระดากอายได้ยาก

ของเธอ

“เออ...ขอโทษด้วยนะครับพอดีผมวุ่นๆ ทั้งวัน ลืมเรื่องพิวล์ขาดไปซะสนิทเลย” กิรติเริ่มเปิดประตู่ขึ้นก่อน เมื่อประตูห้องชั้นสองเปิดออกพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะไม่มองต่ำไปยังตำแหน่งอันตรายที่เขาล้มผัสเมื่อคืน

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันยังพอมองแสงไฟจากโถงบันไดอยู่” นิธินันท์เบี่ยงตัวหลบเล็กน้อยให้คู่สนทนาเห็นแสงรำไรในห้องของเธอ “ว่าแต่คืนนี้ เรายังต้องอยู่มีดๆ ไปก่อน...ใช่ไหมคะ”

“ไม่ครับไม่ คือผมแค่จะมาบอกคุณว่า ผมจะไปซื้อพิวล์ที่ซูเปอร์มาร์เกตคุณอยากไปด้วยกันไหมครับ คือใกล้ๆ นี่มีแค่ร้านป่า เป็นร้านขายของชำเล็กๆ ที่อยู่เลยเข้าไปในซอยอีกสองสามหลัง แต่มีของขายไม่เยอะ ผมเลยมาถามคุณดู เผื่อว่าคุณอยากจะทุนของกิน” กิรติร่ายยาวแล้วฉีกยิ้มให้หวังว่าข้อเสนอที่เขาส่งไปชดเชยการผิดคำพูดจะได้รับการตอบรับ

คนถูกชวนพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ใจจริงความรู้สึกขัดเขินนิดๆ ยังคงติดค้างอยู่ แต่ในเมื่อเขาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บางทีเขาอาจจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำก็ได้ว่าได้แต่จะต้องส่วนต้องห้ามของเธอไปแล้ว อีกอย่างเธอก็ยังใหม่สำหรับที่นี่ ไม่รู้จักใครเลยนอกจากทรงยศกับพนักงานเกสต์เฮาส์ที่เธอเข้าพักเมื่อสองสามวันก่อน การผูกมิตรกับเพื่อนร่วมชายคาจึงเป็นเรื่องที่เธอควรทำเป็นอันดับต้นๆ

นิธินันท์กดยิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อยให้คนตรงหน้า “งั้นรอฉันแป๊บหนึ่งนะค่ะ ฉันขอไปหยิบเสื้อคลุมก่อน”

“ครับ ผมรอข้างล่างนะคะครับ”

การเดินทางจากบ้านหลังน้อยของพวกเขาซึ่งอยู่ชานเมืองไปยังซูเปอร์มาร์เกตที่อยู่ในตัวเมืองใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมง แม้ว่าแทบจะไม่เจอรถติดเลยก็ตาม บรรยากาศในรถเงียบพอๆ กับบรรยากาศยามค่ำคืนของ

เมืองเชียงราย ไม่มีการสนทนาใดๆ เกิดขึ้นระหว่างเธอกับเขา ทั้งๆ ที่เธอจัดเป็นบุคคลประเภทที่เรียกว่าผูกสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าได้ดีเยี่ยม ดิชนิดที่ว่า ถ้าตอนมัธยมปลายเธอเรียนได้เกรดดีกว่านี้ ป่านนี้ชื่อ 'นินันท์' อาจจะเป็นชื่อนักการทูตแถวหน้าแทนช่างภาพอิสระไปแล้วก็ได้

แต่กับเขา! กับผู้ชายคนนี้ คนที่เธอควรจะสานสัมพันธ์มากที่สุด เพราะเขาอาจจะเป็นคนที่เธอต้องเจอบ่อยที่สุด มีปฏิสัมพันธ์ด้วยมากที่สุด อย่างน้อยๆ ก็ภายในสามเดือนที่จ่ายค่าเช่าไปแล้วนี่ละ แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร จู่ๆ สกิลนักการทูตในตัวเธอกลับใช้การไม่ได้ขึ้นมาซะงั้น หัวสมองตัน คิดไม่ออกว่าจะพูดทอปปิกอะไรมาคุยกับเขาดี สุดท้ายเธอก็เลยตัดสินใจ...หันหน้าออกไปสนใจความสวยงามและเรียบง่ายของเมืองเชียงรายแทน

พอไปถึงซูเปอร์มาร์เกต เธอกับเขาก็แยกกันซื้อของ ก่อนจะกลับมาเจอกันที่รถ แล้วเข้าสู่ห้วงแห่งความเงียบอีกครั้งจนกระทั่งกลับถึงบ้าน ตอนแรกเธอก็ตั้งใจจะชวนเขาคูอยู่หรือกนะ แต่เมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อคืนเท่านั้นละ ความหาเสียงตัวเองไม่เจอขึ้นมาเฉยเลย ส่วนอีกฝ่ายก็ไม่คิดจะช่วยเธอทำลายบรรยากาศประหลาดๆ นี้เลย ทำหน้าที่คนขับรถได้สมบูรณ์แบบ ขับรถหน้าตรง ไม่มีวอกแวกเลยแม้แต่น้อย จนเธออยากมอโล่ขับขี่ปลอดภัยให้เสียตอนนี้เลย

ช่วงเวลาแห่งความเงียบอีกครั้งชั่วคราวผ่านไป และดูเหมือนว่าคราวนี้เจ้าที่เจ้าทางที่เธอเพิ่งจะไปจุดธูปฝากเนื้อฝากตัวกับท่านเมื่อเช้าจะเห็นใจ เพราะเพียงไม่กี่ก้าวที่เธอเดินฝ่าความมืดเข้ามาในบ้าน เสียงของคนที่เดินตามเข้ามาก็ดังขึ้นทันที

“เออ...เดี๋ยวผมจะเปลี่ยนพิวส์ รมกวนคุณช่วย...จับไฟฉายให้หน่อยได้ไหม”

“ได้สิ”

“งั้นเอาของมา เดี๋ยวผมเอาไปวางที่โซฟาให้ก่อน คุณยืนรอตรงนี้นะ

ขอไปหาไฟฉายแบ็บหนึ่ง”

นิรันนัททำตามที่เขาว่า เพราะเธอยังไม่คุ้นชินกับส่วนต่างๆ ในบ้าน แคมไฟยังดับทั้งวัน โทรศัพท์ที่ตายสนิทตั้งแต่เมื่อคืนก็ยังตายอยู่อย่างนั้น จะเอามาเปิดไฟฉายก็ไม่ได้อีก หญิงสาวถอดเสื้อคลุมออกเมื่อรู้สึกว่าคุณหมีในบ้านร้อนกว่าข้างนอก เธอยืนรออยู่สักพักก็ได้ยินเสียงกุกกักแว่วมาไกลๆ คิดว่าคงมาจากห้องนอนของเขา ไม่นานนักชายหนุ่มคนเดิมก็เดินกลับมาพร้อมกับยื่นสมาร์ตโฟนของเขาที่เปิดโหมดไฟฉายอยู่ให้เธอ

“ผมหาไม่เจอ ใช้โทรศัพท์แทนละกัน แต่คงต้องรีบหน่อย แบตจะหมดแล้ว”

คนมาอยู่ใหม่พยักหน้ารับคำ ก่อนจะรับของที่เขาส่งมา ส่งไฟให้คนที่กำลังหาไฟฉายที่ซื้อมาจากในถุงพลาสติก ไม่นานนักเธอกับเขาก็ย้ายมาอยู่ที่บันไดชั้นชั้นสอง เขายืนอยู่ต่ำกว่าเธอหนึ่งชั้น คลับคล้ายคลับคลาเหมือนตำแหน่งอันตรายเมื่อวานอย่างไรชอบกล

นิรันนัทมองใบหน้าที่ได้แสงสลัวของเพื่อนร่วมบ้าน แนนซ์เต็มสองตา ย้ำกันซัดๆ อีกครั้งว่าคุณหญิงกิริติของเธอนั้น ‘เป็นผู้ชาย’ แถมขนาดว่าตอนนี้เขาอยู่ต่ำกว่าเธอหนึ่งชั้นบันได ยิ่งดูเหมือนว่าเขาจะสูงกว่าเธอเลย ทั้งลีลาร่างกายที่บอกความเป็นชายเต็มร้อย ไหนจะคิ้วหนาเข้มที่ย่นเข้าหากัน เพราะจดจ่ออยู่กับเรื่องตรงหน้า ไส้ลงมาที่จมูกโด่งเป็นสัน รอยคล้ำจางๆ ที่ใต้ตา เขาต้องเป็นประเภทนอนดึกไม่แพ้เธอแน่ๆ

ขณะที่ช่างภาพสาวกำลังพินิจพิเคราะห์สิ่งที่เห็นตรงหน้า ภาพที่โต้แสงที่พอเหมาะพอดี นายแบบหน้าเป็ลือยไร้เครื่องแต่งแต้ม กับการสื่ออารมณ์ที่เป็นธรรมชาติแบบนี้ จูๆ ก็เหมือนหัวใจจะเต้นเร็วขึ้นมาหน่อยๆ ตื่นเต้นกับภาพที่เห็น มันน่าลุ้นซัดเตอร์เก็บเข้าแฟ้มผลงานเสียจริง คงได้ภาพที่สวยงามถูกใจไม่น้อย นิรันนัทก็ยิ้มให้ความคิด แล้วพลันเผลอหลุดพึมพำความรู้สึกออกมา

“เพอร์เฟกต์”

คนซ่อมไฟที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุของคำพูดนั้นถึงกับชะงักไม่แน่ใจว่าเขาได้ยินอะไรผิดไปไหม เลยหันไปเล็ทคิวให้คนพูดเชิงถาม แน่หนอว่าพอนายแบบที่สายตาดจ่ออยู่หันมา ช่างภาพสาวที่กำลังตกอยู่ในห้วงจินตนาการก็ถึงกับสะดุ้ง ลนลานนิดๆ ว่าเธอควรจะทำตัวหรือพูดอะไรดีไหม แต่ก็เห็นว่าโชคดีที่ตอนนั้นแสงไฟในบ้านสว่างวาบขึ้นมาพอดี เธอจึงรีบเบี่ยงเบนความสนใจ หันไปมองหลอดไฟที่อยู่ใกล้ที่สุดทันที

คนหนึ่งกำลังมองไฟ แต่อีกคน...

ความสว่างทำให้เขาเห็นอะไรบางอย่างชัดเจนขึ้น เพราะต้นหลอดวางสายตาไว้ที่อย่างอื่น

ก็เมื่อตอนออกไปข้างนอกด้วยกันเธอยังใส่เสื้อคลุมทับเอาไว้ เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเธอถอดมันออกตอนไหนถึงได้เหลือแต่เสื้อยืดผ้าเนื้อบาง มันก็เลยดึงสายตาของหนุ่มโสดอย่างเขาให้หันมองอย่างไม่ตั้งใจ

‘คับซีซัด’ ความคิดนี้ก็เหมือนจะไม่ได้ตั้งใจอีกเหมือนกัน ก็รีบรีบเสมองไปทางอื่น

ให้ตายเหอะ! ลัญชาตญาณชายในตัวเขามันนินัยเสียจริงๆ

“เอ่อ...ไฟมาแล้ว” นิธินันท์เอ่ยทำลายบรรยากาศอึมครึมขึ้นก่อนยิ้มแห้งๆ ให้คนตรงหน้าที่หันกลับมาหาเธอ

เขานิ่งไปสองสามวินาทีแล้วตอบกลับมาว่า

“อืม”

สั้นไปไหม นี่ไม่คิดจะช่วยเธอทำมาหากินหน่อยหรือไง หรือเขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไร มีแต่เธอคนเดียวที่รู้สึกแบบนั้น นิธินันท์ลอบถอนหายใจดูท่าแล้ววันนี้คงต้องแยกย้ายกลับห้องใครห้องมันอีกเหมือนเดิม ส่วนเรื่องผูกสัมพันธ์ ทำตัวเป็นเพื่อนร่วมบ้านที่ต้อาจจะต้องเลื่อนออกไปก่อนจนกว่าจะหาโอกาสที่ดีกว่านี้ได้ แต่แล้วความคิดของเธอก็สะดุด นิธินันท์มอมมุปากของร่างสูงตรงหน้าที่ขยับนิดๆ เหมือนต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ยังเฉย ตีหน้านิ่งใส่เธออีก ถ้ายังเป็นแบบนี้พานจะ

ทำให้บรรยากาศก่อกระดากระหว่างเพื่อนใหม่หนาตัวขึ้นเสียเปล่าๆ หญิงสาวจึงตัดสินใจล้มเลิกความคิดที่จะสานสัมพันธ์ แล้วเดินไปหยิบถุงข้าวของที่ซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เกตแทน

กิริตรับรู้ได้ก็ไม่แพ้กัน ว่าระหว่างเขากับเธอเหมือนมีกำแพงความรู้สึกแปลกๆ กันอยู่ แล้วก็ไม่ต้องคิดให้เหนื่อย มันคือ ‘ไอ้กำแพงคับซี’ ที่เขาเผลอจับไปนั่นละ จะว่าอดีตก็ไม่ใช่ จะว่าเขินอายก็ไม่เชิง แถมทั้งเขาและเธอก็ไม่มีใครกล้ากระโดดข้ามกำแพงนั้นมาก่อนเสียด้วย บางทีอาจจะต้องเป็นเขาริเปล่า ที่ควรจะต้องดึงความกล้าออกมาแล้วชวนเธอคุยก่อน เพราะถึงเขาจะไม่ใช่เจ้าของบ้าน แต่เขาก็มาอยู่ที่นี่ก่อน ก็เหมือนกับเป็นเจ้าของบ้าน เจ้าถิ่นที่จะต้องแสดงให้เห็นว่าเขายินดีต้อนรับเธอ

ว่าแต่...จะชวนคุยเรื่องอะไรดีล่ะ

นั่งคิดมาตั้งแต่ในรถแล้วแต่ก็คิดไม่ออก ถ้าไม่ติดที่คดีเมื่อคืนกิริตมั่นใจว่าเขาจะต้องหาเรื่องชวนคุยกับเพื่อนใหม่ได้ไหลลื่นราวกับสนิทกัณหา แรมปีได้แน่ แต่เพราะจุดเริ่มต้นของทั้งสองไม่ค่อยดีเท่าไร เขาเลยต้องระวังคำพูด ระวังการแสดงออกให้มากขึ้น

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก แแรงกดดันก็เพิ่มขึ้น เมื่อคู่สนทนาเดินผ่านเข้าไปหยิบถุงของที่เขาวางเอาไว้ที่โซฟา และกำลังกลับขึ้นชั้นสอง กิริตจึงรีบเอ่ยรั้งเธอเอาไว้

“หิวไหม”

คำถามนั้นทำให้นิธินันท์หยุดการเคลื่อนไหว เช่นเดียวกับคนถามที่กำลังสงสัยในตัวเองอยู่ว่าสมองของเขานี้ นอกจากเรื่องผู้หญิงกับเรื่องกินแล้ว มันคิดเรื่องอื่นไม่เป็นแล้วหรือไง

“อืม ก็นิดหน่อยค่ะ” นิธินันท์ตอบแล้วยิ้มนิดๆ พรุ้งนี้เข้าเห็นที่ต้องไปไหว้เจ้าที่อีกรอบ ขอบคุณที่ช่วยคลายใจให้เขาเปิดโอกาสให้เธอได้ผูกไมตรี

“คุณจะทำอาหารหรือคะ”

“ครับ ผมจะทำอาหาร”

บะหมี่ต้ม บะหมี่ผัด ไข่ดาว ไข่ต้ม ไข่ตุ๋น ไข่เจียว ข้าวผัดพร้อมกิน
สปาเกตตีแซ่แซ่ สารพัดอาหารที่เขา (พอจะ) ทำได้ เริ่มไหลเข้ามาในหัว
กิริติพยายามเลือกเมนูที่...ดูเป็นผู้เป็นคนที่สุด เพื่อจะไม่ทำให้ตัวเอง
ขายหน้าและดูเหมาะสมกับคำว่า 'ทำอาหาร' ที่ต้นพลังปากออกไป

“งั้นฉันขอเอาของขึ้นไปเก็บก่อน เตียวฉันลงมาช่วยค่ะ”

“ครับ”

ลิ้นค่านั้น กิริติแทบจะพุ่งตัวไปยังห้องครัว เปิดตู้เย็นแล้วค้นดูสต็อก
อาหารแซ่แซ่ที่เหลืออยู่ ดึงออกมาดูที่ละอันว่าพอจะมีอันไหนใช้ได้บ้าง

“ข้าวกะเพราไก่”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นให้ซองพลาสติกซึ่งบรรจุอาหารที่ว่า แล้วก็
สายหน้า “ไม่ได้ๆ อุ่นแล้วใบกะเพรามันเหนียว ไม่เนียนๆ” ว่าแล้วก็ดึงอีกถุง
ออกมา “ข้าวแกงกะหรี่หมูญี่ปุ่น นี่ก็แอดวานซ์ไป ใครมันจะไปทำข้าวแกง
กะหรี่ได้ภายในเวลาไม่กี่นาที”

บันแล้วก็หยิบถุงที่ว่ามาวางซ้อนกับถุงข้าวกะเพราเมื่อตะกี้นี้ซึ่งอยู่ใน
มือข้างหนึ่งอยู่แล้ว พลันสายตาเลื่อนไปเห็นกล่องพลาสติกกลมๆ ที่วางอยู่
ในสุดของช่องแซ่แซ่พอดี

“เฮ้ย! เกี้ยวกึ่งนี้แหละ” มือหนายื่นไปหยิบออกมา แล้วความคิดหนึ่ง
ก็พุ่งเข้าสกัดไว้ก่อน “ไม่เอาดีกว่า ช่วงนี้ชอบโฆษณาในเน็ตบ่อยๆ อยู่ด้วย
เขาต้องจำได้แน่”

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ”

“เฮ้ย!”

เสียงหวานที่ดังขึ้นข้างหลังอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำเอาคนที่กำลังรีบ
ตกใจจนพลอยปล่อยของในมือลงพื้น กิริติมองซองพลาสติกสีขาวที่เผลอ
บนพื้นกระเบื้องครัวไปชนเท้าขาวๆ ของเจ้าของคำถามพอดี ไม่รู้ว่าเขาเป็น
คนขี้ขลาดขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

นิรันดร์ที่ก้มเก็บของที่เผลอมาหยุดที่ปลายเท้าของเธอ แอบอมยิ้มนิดๆ

เมื่อรู้ว่า คำว่า ‘ทำอาหาร’ ของเพื่อนร่วมบ้านของเธอเป็นแบบไหน หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองคนตัวสูงที่กำลังมองมา สายตาของเธอซ่อนความขื่นเอาไว้ ไม่มีดี ก่อนจะหลุดยิ้มระคนหัวเราะออกมา เมื่อเขาเกาศีรษะแก้เก้อ แล้วบอกกับเธอว่า

“เอ่อ...แกงกะหรี่หมูญี่ปุ่น หมูคุโรบุตะนะ มันวิ่งได้”

นิธินท์ยกมือขึ้นปิดปาก ไม่ให้ตัวเองหัวเราะเสียงดังเกินไป แอบคิดในใจว่าเพื่อนร่วมบ้านที่แข็งทื่อของเธอนั้น อันที่จริงก็น่ารักกว่าที่เธอคิดไว้ อีกนะ หญิงสาวมองกล่องพลาสติกกลมๆ สีดำกับซองอาหารสีขาวที่เขาเก็บขึ้นมา แล้วแกล้งแซะกลับบ้าง

“แล้วอันนั้น...ก็หมูคุโรบุตะเหมือนกันรีเปล่าคะ เห็นวิ่งฉิวไม่แพ้กันเลย”

คนโดนแซะหลุดยิ้มกว้าง แล้วชูกล่องสีดำให้อีกฝ่ายดู “เปล่าครับ อันนี้ก็ยกุ้ง สงสัยอยากหนีตายลงน้ำ กระโดดไปไกลกว่าเพื่อนเลย ส่วนอันนี้” ซองสีขาวในมืออีกข้างถูกชูขึ้นมาบ้าง “ข้าวกะเพราไก่ มันคงเผาความเย็นไปหน่อย เลยไปได้ไม่ไกล ว่าแต่คุณอยากกินอะไร หมูคุโรบุตะหรือไก่เผาความเย็นดี”

ครั้งนี้นิธินท์หัวเราะอย่างไม่เกรงใจ “ฉันไม่ค่อยชอบแกงกะหรี่เท่าไร ขอเป็นไก่เผาความเย็นละกันค่ะ”

“ได้ครับ เต็มใจผมจัดให้”

นิธินท์หยิบจานเซรามิกกับช้อนส้อมออกมาวางเตรียมไว้ไม่นาน อาหารแซ่แข็งที่อุ่นจนร้อนก็ถูกเสิร์ฟในจานเสริจสรรพ ช่างภาพสาวมองท่าทางของพ่อครัวแล้วเดาได้ไม่ยากว่าผู้ชายคนนี้จะทำอาหารกินเองไม่บ่อยนัก เพราะดูจะถนัดการอุ่นอาหารสำเร็จมากกว่า ถึงขั้นไม่ต้องดูรายละเอียดบอกขั้นตอนที่เขียนกำกับเอาไว้ที่หลังซองพลาสติกเลย

“อ๊ะ...ผมแถมกุ้งหนีตายให้ด้วย” กิริติว่าพลงยกถ้วยแกงกะหรี่ที่อุ่นจนร้อนมาวางบนโต๊ะ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามนิธินท์

“คุณกินอาหารแบบนี้บ่อยหรือคะ”

พ่อครัวที่กำลังคนเกี่ยวกุ้งของโปรดให้คลายความร้อนพริกหน้า “ก็มันง่ายดี เร็วดีด้วย แล้วผมก็มีความลับของบ้านนี้จะบอก”

ประโยคสุดท้ายเขาเอ่ยด้วยเสียงที่เบาลง จนคนฟังเผลอกระตุกคิ้วด้วยความสงสัย เขาคงไม่บ้ามาเล่าเรื่องสยองขวัญให้เธอฟังหรอกนะ เพราะนี่มันก็สี่ทุ่มกว่าแล้ว

ก็อตมียัม มองหน้าคนรอฟังแล้วอดคาดเดาไม่ได้ว่าเธอกำลังจินตนาการไปถึงเรื่องอะไรอยู่ คนตัวสูงยัดตัวเข้าไปใกล้คนที่นั่งอยู่อีกฝั่ง ทำท่าเหมือนมีลับลมคมใน

“ตู้ข้างหลังคุณนั่นนะ...มามาคับ ส่วนตู้ข้างหลังผมอาหารกระป๋องชุดใหญ่ ผมให้คุณกินได้ แต่อย่าบอกใครล่ะ”

นิรันนัทหลุดขำพริต คนตรงหน้าทำเสียงอย่างกับมีความลับยิ่งใหญ่ที่แท้ก็บอกที่ซ่อนสมบัติล้ำค่าของเขานี่เอง เพราะอย่างนี้เองสินะ เมื่อตอนกลางวันที่เธอมาเปิดตู้เย็นดูถึงได้ไม่มีอาหารสดเก็บไว้เลย ที่แท้เธอก็มีเพื่อนร่วมบ้านเป็นเจ้าของอาหารสำเร็จรูปนี่เอง

หลังจากการเปิดเผยความลับ บรรยากาศกินไปคุยไปก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว นิรันนัทเพิ่งรู้สึกตอนนี้เองว่า ที่จริงแล้วเพื่อนร่วมบ้านของเธอก็เป็นคนที่สมมุขสัมพันธ์ไม่น้อย ไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้อเธอรู้สึกอึดอัดจนอยากจะเอาหัวโขกฝาเมื่อคิดว่าต้องผูกสัมพันธ์กับเขาไปได้อย่างไร

หลังจากอาหารมื้อดีจบลง คนมาอยู่ใหม่ก็อาสาเป็นคนล้างจานเอง เพราะไหนๆ เจ้าถิ่นก็ออกตัวเลี้ยงอาหารเธอแล้ว นิรันนัทเช็ดมือกับกระดาษทิชชูบนโต๊ะอาหาร เพราะเมื่อเธอถามหาผ้าเช็ดมือตอนล้างจานเสร็จ เขากลับตอบเธอว่า “ไม่มีอะ ปกติผมเช็ดเสื้อ” คำตอบนั้นทำเอาเธออึ้งไปชั่วขณะผู้ชายคนนี้มีอะไรอีกมากที่เธอไม่รู้สินะ

ทั้งคู่ตัดสินใจแลกเบอร์ติดต่อกันเมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่จะต้องแยกย้ายไปใช้เวลาส่วนตัวเสียที ก็รีบเดินตรงไปยังห้องนอนพร้อมกับการกดบันทึกเบอร์

ของอีกฝ่าย ก่อนจะคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงตะโกนรั้งคนที่เดินขึ้นบันไดไปได้ครึ่งทางเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนคุณ!”

นิธินันท์หยุด แล้วชะโงกหน้ามาหาคนเรียกที่เดินมาหยุดอยู่ที่ต้นบันได

“ผมซื้อต่อนะ”

หญิงสาวซึ่งใจว่าเธอควรจะใช้สรรพนามอะไรกับเขาดี แล้วก็นึกถึงเอกสารเซ็นยินยอมที่ทรงยศส่งมาให้ ดูเหมือนว่ากิริติจะเด็กกว่าเธอสองปี

“งั้น...เรียกว่า ‘พีนันท์’ ก็ได้นะ เพราะว่ายังไงเราสองคนก็น่าจะต้องอยู่บ้านเดียวกันอีกนาน เรียก ‘คุณ’ มันดูแปลกๆ ว่าไหม”

ในที่สุดกำแพงความเกือกระดากระหว่างเขากับเพื่อนใหม่ก็ถูกทำลายลงแล้วจริงๆ กิริติฉีกยิ้มให้คนที่ส่งยิ้มหวานมาให้

“ครับ พีนันท์”

ภาพถ่ายใบที่ ๓

ก๊วนออฟฟิศน้อย ๆ

‘ตื่นยังพี่’

นิรันนัทเหลือบตามองข้อความที่ถูกส่งเข้ามาในโทรศัพท์มือถือ ก่อน
จะหันไปมองเวลาที่หน้าจอนิตบุ๊ก เกือบกว่าแล้วแต่ใครบางคนยังคิดว่าเธอ
นอนอยู่อีก เท่านั้นไม่พอ ให้เปลี่ยนสรรพนามหน่อย ทำตัวสนิทขึ้นมาเสีย
คนอ่านข้อความนี้ก็หมั่นไส้ ทว่าก็อมยิ้ม หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดตอบ

‘ตื่นแล้วสิ มีอะไร’

ไหนดๆ ผังโน้นก็ทำตัวสนิทมาแล้ว ถือว่าละลายพฤติกรรม เธอก็สนิท
ไปด้วยเลยละกัน

‘เย็นนี้ว่างรีเปล่า มากินข้าวที่ออฟฟิศผมไหม’

คำเชิญชวนที่ทำให้เธอคนอ่านรู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย จู่ๆ มาชวนไป
กินข้าวที่ออฟฟิศ หมายความว่ายังไง เขาคงไม่ได้ไปเผาอะไรเธอให้คนที่
ทำงานพังหรือไม่ใช่ไหม

แล้วก็เหมือนว่าฝ่ายนั้นจะเดาคำถามในใจเธอได้ เขาเลยรีบอธิบาย
เสริมว่าที่ทำงานเขามีพนักงานผู้หญิง ซึ่งน่าจะเป็นเพื่อนที่แนะนำอะไรเธอได้

ดีกว่าเขา อีกอย่างที่ทำงานเขาก็มีพนักงานแคสซี่ห้าคน ไม่ใช่บริษัทใหญ่ที่
อาจจะทำให้เธอเกร็งจนวางตัวไม่ถูก

‘แถวนี้มันเจียบๆ ผมกลัวพี่ไม่มีเพื่อนแล้วจะเหงา’

นิธินท์เพลอยยิ้มให้ประโยคสุดท้ายที่กิริติส่งมา แล้วพิมพ์กับตัวเอง
“มีหาเพื่อนให้ด้วย รู้ใจเราเหมือนกันนะเนี่ย” ว่าแล้วก็พิมพ์ตอบกลับไป

‘อืม ไปก็ได้’

หลังจากการสนทนาไม่กี่ประโยคนั้นจบลง ช่างภาพสาวก็ทำงาน
ของเธอต่อ เธอเริ่มเปิดหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับจังหวัดเชียงราย
หาโลกทัศน์สวยๆ ที่จะใช้ในการถ่ายภาพ และนี่ก็คือหนึ่งในเหตุผลที่เธออยาก
จะหาเพื่อน เพราะนอกจากจะทำให้ชีวิตในสภาพแวดล้อมใหม่ๆ ของเธอ
มีสีสันขึ้นแล้ว การขอความเห็นจากคนพื้นที่ก็มักจะทำให้เธอได้ภาพสวยๆ
จากสถานที่ที่ยังไม่ค่อยมีใครรู้จักเสมอ

คงเป็นเพราะได้ทำงานที่ชอบ พอรู้ตัวอีกที เวลาก็ผ่านไปแล้วร่วม
ห้าชั่วโมง ร่างกายของนิธินท์เริ่มเรียกหาพลังงาน และก็เป็นเวลาเดียวกับ
ที่เสียงตะโกนของใครบางคนดังมาจากทางระเบียงไม้

“พี่น้อง! พี่นัทครับ!”

คนถูกเรียกตกใจรีบพรวดพราดตามเสียงออกไปดู แล้วก็เป็นอย่างที่
เธอคิด กิริติยืนอยู่ที่ปลายบันไดไม้ที่เชื่อมจากระเบียงไปถึงชั้นล่าง หญิงสาว
ที่ยังไม่คุ้นชินกับความเป็นอยู่ในละแวกนี้หันมองซ้ายขวา แอบกลัwnิดๆ
ว่าจะมีใครออกมาต่อว่าหรือเปล่าที่เขาเรียกเธอเสียงดัง

“ไปกินข้าวกันพี่”

“ต่อ เมื่อกี้ตะโกนเสียงดังไปรีเปล่า เดี่ยวคนแถวนี้ก็ได้ขำวงฆวด
มาหрок” คนเป็นพี่วิ่งลงบันไดไปห้าม ทว่าคนโดนปรามกลับยิ้มปนขำ

“ไม่ว่าหрокพี่ แถวนี้เขาก็ตะโกนกันออกบอย ที่นี้มันต่างจังหวัดนะ
ไม่เหมือนกรุงเทพฯ บ้านพี่ ที่นี้ตะโกนนิดๆ หน่อยๆ ได้ ไม่ต้องกลัว
หัวแตก”

“ย่ะ!”

เมื่อวานตอนกินข้าวด้วยกัน เธอบอกเขาไปว่าบ้านเธออยู่กรุงเทพฯ แต่อยากปลีกวิเวกมาอยู่ต่างจังหวัด ตอนนั้นเขาก็หาว่าเธอติสต์แตกไปแล้ว ที่หนึ่ง วันนี่ยังเอามาเชื่อว่าไม่เลิก ถ้าสนิทกันมากกว่านี้ นิธินั่นมั่นใจว่าเธอต้องยื่นมือไปเชกอะโหลกน้องชายร่วมบ้านที่ทำหน้าต้ายวนไล้เธอแน่ๆ

“ไปกันพี ออฟฟิศผมอยู่ใกล้ๆ เนี่ย เดินไปได้”

“หา? ใกล้ขนาดเดินไปได้เลยหรอ” นิธินั่นที่ว่าแล้วหันไปมองโรงรถข้างหลังเธอ เพิ่งสังเกตว่าเขาไม่ได้ขับรถไปทำงานเหมือนวันแรกที่เธอย้ายเข้ามาอยู่

กิริติพยักหน้าสองสามที พลังสำรวจดูความพร้อมของคู่สนทนาคร่าวๆ ก่อนสายตาของเขากจะไปหยุดอยู่ที่...

‘ขาวมาก ขาวขาวมาก’ คนที่รู้ตัวว่านิสัยเสียรีบย้ายสายตากลับขึ้นหามองใบหน้าเจ้าของขาเรียวยาวสะดูตตามือครู พลังนึกตำหนิตัวเองในใจที่เปลอเสียมารยาทกับเธออีกแล้ว

“เดินไปได้ครับ แต่ผมว่า...พีไปเปลี่ยนเป็นกางเกงขายาวดีกว่า คือ... ยุงมันเยอะ”

หี! ที่ออฟฟิศนะ มียุงอีกสามตัวรออยู่ ไส้กางเกงขาสั้นไป ไม่ได้ดีต่อเธอแน่ๆ

นิธินั่นก็ก้มดูชุดตัวเอง แม้ว่ากางเกงที่เธอใส่จะไม่ได้สั้นมาก แต่เพราะปกติเธอก็ไม่ค่อยใส่กางเกงขาสั้นออกนอกบ้าน จึงตั้งใจเอาไว้อยู่แล้วว่าจะเปลี่ยนเป็นกางเกงขายาว แม้ว่าเขาจะไม่ได้บอก

“อืม งั้นรอแป๊บหนึ่งนะ ขอไปหยิบเสื้อคลุมด้วย”

กิริติยิ้มตอบ ลอบเป่าปากเมื่อเจ้าของเสียงหวานคล้อยหลัง แล้วเมื่อขาขาวสวยพันสายตาออกไปจนชายหนุ่มแน่ใจว่าจะไม่มีใครได้ยีนในสิ่งที่เขาพูด ผ่ามือหนาก็ยกขึ้นตบหน้าผาก เรียกสติตัวเองเบาๆ

“ไม่มองนมก็มองขา บ้าไปแล้วกู”

เดินจากบ้านหลังน้อยของทั้งสองมาไม่ถึงห้านาที ก็รถจักรยานนิรันท์ มาหยุดอยู่ที่บ้านแฝดที่อยู่ถัดไปแค่สามหลัง แน่หนอนว่าบ้านหลังนี้นิรันท์ เคยเห็นมาก่อนแล้ว เพราะมันอยู่ต้นซอยก่อนที่จะเข้าไปถึงบ้านของเธอ คนตัวสูงเดินนำเธอผ่านสวนเล็กๆ หน้าบ้านเข้าไปยังบ้านหลังที่อยู่ฝั่ง ซ้ายมือ ก่อนจะแนะนำให้นิรันท์รู้จักกับเจนนิกา สาวตาโตที่มีเสียงเล็กพอกๆ กับขนาดตัว ซึ่งออกมาต้อนรับ

เจนนิกายิ้มให้อย่างเป็นมิตร พร้อมกับบอกให้เรียกสั้นๆ ว่า 'เจน' เพราะว่าอายุเท่ากัน นิรันท์ยิ้มกว้าง ใจชื้นขึ้นมาเยอะ ทำทางใจดีและเป็นกันเองของเพื่อนใหม่ทำให้เธอวางตัวได้ง่ายขึ้น แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าที่เจนนิการู้เรื่องของเธอแม้กระทั่งอายุนั้น คงไม่พ้นโดนกิริติเอาเรื่องเธอมาเผาเอาไว้อย่างที่คิดแน่ๆ

เจนนิกาพาแขกคนใหม่เดินไปตามทางเดินระหว่างบ้านแฝดสองหลัง จากหน้าบ้านยาวขนานไปกับด้านข้างตัวบ้านมาจนทะลุที่ห้องครัวซึ่งอยู่หลังสุดของตัวบ้าน ห้องครัวนี้เป็นครัวแบบเปิด คือไม่มีผนังด้านหลังและด้านข้าง แต่ถูกเปลี่ยนให้เป็นขอบกันต่ำๆ แทน มองไปแล้วเห็นบ้านที่อยู่ข้างหลังได้อย่างชัดเจน

นิรันท์แปลกใจหน่อยๆ ที่เครื่องครัวเครื่องใช้ถูกวางเรียงเอาไว้อย่างเป็นระเบียบโดยไม่กลัวว่าจะถูกขโมย ทั้งที่ห้องครัวนี้ไม่มีทั้งผนังทั้งประตูที่จะสามารถลงกลอนได้ รับรองว่าถ้าบ้านที่กรุงเทพฯ ของเธอเป็นแบบนี้ มีหวังได้ซื้อเตาแก๊สใหม่รายวันแหงๆ

เสื้อขนาดกว้างพอเหมาะถูกปูเอาไว้บนพื้นครัว ตรงกลางมีกระทะไฟฟ้าสีแดงที่น้ำซุบข้างในร้อนจนเดือดปุดๆ กิริติที่เดินนำลื้มเข้ามาก่อนเธอ และเจนนิกากำลังตั้งหน้าตั้งตาเอาผักใส่ในกระทะอยู่

"นั่งตรงนี้ก็ได้นั้น" เจนนิกาบอกให้คนที่แก่ๆ กังๆ ไม่รู้จะเริ่มอย่างไร นั่งลงข้างๆ เธอ

นิรันท์คือมตัวแข็งทักทายคนอื่นๆ ที่นั่งร่วมวงอยู่ก่อนแล้ว ก่อนจะ

นั่งลงตรงตำแหน่งที่เจนนิภาบอก ซึ่งมีกิริตินั่งอยู่อีกข้างหนึ่งของเธอ

“วันนี้เป็นเมฆลู๊ก็ นันท์ต้องรีบตัดกะ เพราะผู้ชายพวกนี้กินเร็วมาก ถ้าอยากกินอะไรเราต้องรีบตัดมาใส่จานไว้ก่อน ไม่งั้นนะ เผลอเป็บเดียวอด!”

คนมาใหม่มอ้มยิ้ม ดูเหมือนคนมีประสบการณ์มากกว่ากำลังถ่ายทอดวิชาการเอาตัวรอดให้เธอ

“อ้อ ลืมแนะนำไปเลย คนนี้พิพัฒน์นะ เป็นสามีเราเอง” เจนนิภา บัญปากไปหาชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ คนถูกเอ่ยชื่อจึงชะงักหันมามอ้มให้ พร้อมกับโบกตะเกียบในมือทักทายเธอ

ผู้ชายที่นั่งถัดไปจากพิพัฒน์คือกรวีร์ หรือ ‘วีร์’ ชายหนุ่มที่ดูจะตัวสูงใหญ่กว่าเพื่อน ทุกคนที่นี่เรียกเขาว่า ‘ป้า’ ซึ่งนิธินันท์ก็ยังไม่กล้าถามถึงที่มาที่ไป แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือเขาเป็นป้าที่มีรอยยิ้มน่ารักและดูใจดีมากๆ เสียวละ

ส่วนคนสุดท้ายที่นั่งอยู่ระหว่างกรวีร์กับกิริต เจนนิภาบอกว่าเขาเป็นน้องเล็กของที่นี่ ศรัณย์ หนุ่มร่างผอมดูจะเขินอายอยู่ไม่น้อยเมื่อตอนที่เจนนิภาแนะนำเขาให้เธอรู้จัก เพราะผู้ชายคนอื่นๆ ในวงต่างรุมแซวเขาเรื่องผมทรงใหม่ที่เพิ่งไปตัดมา แต่เกิดการผิดพลาดทางเทคนิค จนออกมาดูเหมือน...ทหารเกณฑ์อย่างไรชอบกล

เมื่อการทำความรู้จักเพื่อนใหม่จบลง บาร์ดีส์ลู๊ก็หม้อใหญ่ที่เดิมเท่าไรก็เหมือนจะไม่พอกับแก๊งชายหนุ่มที่พิพัฒน์อ้างว่าพวกเขากินจุเพราะอยู่ในวัยเจริญเติบโตก็เริ่มขึ้น ทุกคนกินไปคุยไปอย่างสนุกสนาน หยอกล้อกันไปมาจนมีเรื่องให้ขำไม่หยุด และก็เป็นที่นี้เองที่นิธินันท์รู้สึกได้ว่า ไม่ใช่แค่กิริตเท่านั้นที่ไม่ถือตัว แต่ทุกคนที่นี่ก็ให้ความสนิทสนมและเป็นกันเองกับเธอ จนคนมาใหม่รู้สึกกลมกลืนเหมือนเป็นเพื่อนในกลุ่มที่รู้จักกันมานานอย่างไรอย่างนั้น

“แล้วนี่พี่นันท์จะอยู่ที่นี้นานไหมครับ” ศรัณย์ถามขึ้นบ้าง

“อย่างน้อยก็สามเดือนนะ หลังจากนั้นน่าจะน้อยกว่าอีกที ถ้ายังมีที่สวยๆ ให้ถ่ายก็อาจจะอยู่ต่อ ถ้าไม่มีแล้วก็คงย้ายไปที่อื่น”

“พี่เจน ผมขอเต้าหู้ไข่บ้างสิ” เสียงของกิริติดังแทรกขึ้น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสนใจของกินตรงหน้ามากกว่าเรื่องสนทนากลางวง

เขายื่นชามของตัวเองไปให้เจนนิภา ทว่าหญิงสาวที่ถูกเรียกกลับ ย่นจมูกใส่

“เสียใจ อันนี้ฉันจะให้หนั”

“โห พี่เจนไม่รักผมเลย”

นิธินัทหลุดคำพริตดีให้คนข้างๆ ที่แก๊งทำเสียงอ่อนราวกับเด็ก ขี้ใจน้อย ทว่าประโยคต่อมาของเจนนิภา ก็เรียกเสียงฮาจากคนทั้งวง

“เสียงออดอ้อนแบบนั้นเอาไปใช้กับสาวๆ ถอะต่อ ฉันมีผิวแล้วยะ”

จะว่าไปเจนนิภาเหมือนแม่ที่กำลังรับมือกับลูกชายวัยแสบสามคน ก็ไม่ปาน นิธินัทซำเลียงมองคนอดกินเต้าหู้ไข่ด้วยสายตาหยอกล้อ แล้วก็เหมือนว่าคนถูกมองจะรู้ตัวเลยหันหาเธอบ้าง

“ไม่ต้องมองผมด้วยสายตาแบบนั้นเลยพี่ เต๋ยวผมก็แย่งกินหรอก”

นิธินัทไม่ตอบ ได้แต่ย่นจมูกให้ กิริติมองคนที่ทำท่าเดียวกับเจนนิภาเมื่อครู่ แต่ไม่รู้ทำไมครั้งนี้เขาถึงรู้สึกว่ามีอะไรสักอย่างวิ้งวบบาวอยู่ในอก

มันอาจเป็นเพราะความร้อนจากกระแสไฟฟ้าที่ให้แก้มชาวๆ ของเธอ แดงระเรื่อหรือเปล่า หรืออาจจะเป็นขาขาวๆ ที่เขาเห็นตอนก่อนจะออกจากบ้านคู่ นั้น หรือไม่แน่... ที่ความรู้สึกตอนมองนิธินัทไม่เหมือนกับที่มองเจนนิภาอาจจะเป็นเพราะ...

‘พิ้นนัทยังไม่ผิว’

เฮ้ย! คิดอะไรเนี่ย

“ถามจริงนะหนั ทำไม่ถึงกล้าเข้าบ้านอยู่กับผู้ชายแปลกหน้า”

โชคดีที่เสียงของเจนนิภาเรียกสติที่เตลิดไปไกลของกิริติให้กลับคืน

เขาจึงรีบหันไปจดจ้อกับคำตอบเพื่อกลบบกเลื้อนความผิดที่อาจจะแสดงออกทางสีหน้าได้

“ถ้าอะไรละ ก็ตอนแรกลุงยศบอกว่คนข้างล่างชื่อ กิรติ เราก็คิดว่าเป็นผู้หญิง เลยตอบตกลงเข้าไป มารู้ตัวตอนเซ็นสัญญาเข้าไปแล้ว ว่เป็นผู้ชาย” ไม่อยากจจะคิดเลยด้วยว่รู้ด้วยวิธีไหน

“พอๆ กับไอ้ต่อเลย ตอนแรกมันก็คิดว่านันท์เป็นผู้ชาย”

นิธินันท์ฟังแล้วเลิกค้วให้พิพัฒนาบว่จะถามว่จริงหรือ แล้วพอคนพูดพยักหน้าย้า คนถูกทว่เป็นผู้ชายจึงหันกลับมาขอคำอธิบายเพิ่มจกคนข้างๆ

“ก็ตอนลุงยศโทร. มา ผมนั่งมอไซค์วินอยู่ ผมได้ยินลุงยศบอกว่พี่ชื่อ... นิธิ”

“ไ้บ้! นิธิ นันท์พ้อฉัน”

เสียงฮาครินดังขึ้นทันทีที่สิ้นประโยค มันคงเป็นความบังเอิญที่ล่องลือก หรือไม่กี่โชคชะตาที่เหมาะสมจะละมั่ง ที่ทำให้ทั้งเธอและเขาต่างก็เข้าใจผิด ยอมรับว่ตอนแรกเธอกังวลอยู่ไม่น้อยว่จะใช้ชีวิตอย่างไรในบ้านเดียวกับเขา ทว่ตอนนี้เธอกลับรู้สึกดีใจที่ความผิดพลาดครั้งนี้ทำให้เธอได้พบกับมิตรภาพใหม่ๆ เรื่องราวใหม่ๆ ที่ไม่เลวดีเหมือนกัน

หลังจากสู้ก็มีเฮฮาจบลง ทุกคนต่างก็เริ่มจัดเก็บสภาพสงครามกันอย่างรู้หน้าที่ เจนนิภาจัดเก็บของสดเข้าตู้เย็น ขณะที่พิพัฒนาเก็บกวาดบริเวณที่พวกเขา นั่งกันเมื่อครู่ โดยมีกรวีร์และศรัณย์ทำหน้าที่ล้างจานกันอย่างแข็งขัน

นิธินันท์ยื่นมองไปรอบๆ กวาดสายตาดูว่เธอควรจจะช่วยทำอะไรดี ทว่เจนนิภากลับปฏิเสธที่จะให้เธอช่วย และบอกให้เธอไปนั่งรอที่หน้าบ้าน ตอนแรกนิธินันท์ก็ละล้าละงอยู่ แต่พอเพื่อนใหม่บอว่ ‘วันนี้มันเลอะไปหน่อย เอาไว้คร้งหน้าค่อยช่วยแล้วกันนะ’ แยกของบ้านจึงยอมทำตามแต่โดยดี

ช่างภาพสาวเดินออกมาหนึ่งที่เก้าอี้โยกเบาะนุ่มที่ซ่านหน้าบ้าน มองสวนหย่อมเล็กๆ ที่เธอเดินผ่านเมื่อตอนมาถึง เก้าอี้ชั้นลอยขึ้นพันไปตามแนวรั้วไม้เตี้ยที่กั้นระหว่างสวนของบ้านกับสวนของออฟฟิศ ดอกสีม่วงเข้มของมันตัดกันเป็นอย่างดีกับรั้วไม้สีขาว ไหนจะกุหลาบสีชมพูดอกน้อยที่ปลูกเป็นแนวอยู่ใกล้ๆ กับพวงแสงที่ห้อยระย้าลงมาที่อีกด้านหนึ่งของกำแพงบ้าน แม้เวลาหัวค่ำแบบนี้จะมองเห็นได้ไม่ชัดมาก แต่มันก็เป็นสวนที่มองแล้วเพลินตาดีจริงๆ

“พี่มากินข้าวด้วยนี่ก็ดีเหมือนกันแฮะ” เสียงที่เริ่มคุ้นหูเรียกให้จินนี่หันหันไปมอง “พี่เจนไปให้ผมมานั่งเป็นเพื่อนพี่ ผมเลยไม่ต้องล้างจาน”

ก็คิดว่าพร้อมกับยื่นกระป๋องเบียร์ที่เปิดแล้วให้จินนี่ ก่อนจะนั่งลงบนขอบกัน ฝั่งตรงข้ามกับที่เธอนั่งอยู่

“นิสัยไม่ดี”

“อ้าว นี่พี่ว่าพี่เจนหรือ”

“ฉันว่าเธอนั่นแหละ กวนจริงๆ เลย”

คนที่โดนว่ากวนหัวเราะหึๆ เอนตัวหลบมะเหงกที่ทำท่าเหมือนจะลอยมา ก่อนจะเปิดเบียร์อีกกระป๋องในมือแล้วยกขึ้นดื่มบ้าง

“ปกติพี่ย้ายที่อยู่แบบนี้บ่อยหรือ”

“อืม ก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ นะ ถ้ายรูปไปเรื่อยๆ”

“ติสต์วะ อย่างงี้พี่ก็มีเพื่อนอยู่หลายจังหวัดเลยดิ”

“อืม...ก็ไม่เชิงหรอก เพราะปกติไม่ค่อยได้อยู่นานๆ แบบนี้ ส่วนใหญ่จะอยู่แค่สั้นๆ สองสามอาทิตย์แล้วก็เปลี่ยนที่ไป ทุกทีก็เลยจะเช่าเกสต์เฮาส์เอา เพื่อนที่รู้จักถ้าไม่ใช่นักท่องเที่ยว ก็เป็นพนักงานเกสต์เฮาส์นั่นแหละ ส่วนเพื่อนสมัยเรียนก็มีติดต่อบ้าง แต่ส่วนใหญ่ต่างคนต่างก็ใช้ชีวิตของตัวเองมากกว่า”

“อืม...พวกติสต์แตกเหมือนๆ กันสินะ แล้วทำไมครั้งนี้พี่ถึงอยู่ยาวล่ะ”

“ก็มันเป็นช่วงหน้าหนาวพอดี มาเรียงรายครั้งแรกด้วย อากาศดีแบบนี้เลยอยากอยู่นานๆ หน่อย” นิธินันท์โยกเก้าอี้ไปมาซ้าๆ ทอดสายตาเบาหวิวไปหาเพื่อนร่วมบ้านจริงๆ มันเป็นเพราะบ้านในฝันหลังนั้นด้วยที่ทำให้เธอตัดสินใจได้ง่ายและ...เร็วไปนิด

กิริยียิ้มตามาวกลับมาให้หญิงสาวมองยิ้มนั้นได้ไม่กี่นาทีก็รีบเสมองไปทางอื่น อยู่ดีๆ ใจเธอก็เต้นถี่ๆ ขึ้นมาเสียอย่างนั้น คงเป็นเพราะเบียร์ที่ดื่มไปเกือบครึ่งกระป๋องนี่แน่ๆ

“อีกอย่างนะ ดูจากข้อมูลแล้ว เชียงรายนะมีที่ที่น่าสนใจ น่าถ่าयरูปเยอะมาก” คนที่คิดว่าตัวเองเริ่มเมาถึงความสนใจของตัวเองกลับเข้าเรื่องสนทนาอีกครั้ง “เขวากันว่า ถ้าจะมาให้ถึงเชียงรายจริง ต้องเริ่มจากไปเยี่ยมนครที่พิพิธภัณฑสถานบ้านดำ ต่อด้วยไปขึ้นสวรรค์ที่วัดร่องขุน แล้วก็เข้าใกล้นิพพานที่ไร่เชิญตะวัน”

“หลังจากนั้นก็ไปเมาปลิ้นที่สิงห์ปาร์ค”

“โอ๊ย ต่ออ๊ะ เมาปลิ้นอะไรเล่า เสียบรรยากาศหมด” คนที่ถูกทำลายภาพจินตนาการด้วยคำว่า ‘เมาปลิ้น’ โวยวาย แนนอนว่าอีกฝ่ายหัวเราะว่ากระดกเบียร์ในมือขึ้นดื่มเหมือนจะตอกย้ำเธออีก

“ว่าแต่ ต่อมีที่สวยๆ แนะนำไหม ไม่เอาแบบตามวีรวิณะ เอาที่ที่ต่อคิดว่าสวย”

“ที่ที่ผมคิดว่าสวยหรือ อืม...ขอเวลาคิดหน่อยละกัน” นิธินันท์พยักหน้ารับ “ไม่รู้ตัวว่ากำลังจะโดนเด็กกวน “แต่พี่ต้องเลี้ยงดูปู่เสื่อผมดีๆ นะ ผมถึงจะคิดออก”

ความยียวนนั้นทำให้หญิงสาวเปลออมยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนเป็นค้อนขวับ “งั้นฉันไปถามเจนก็ได้”

“โห ได้ใหม่แล้วลืมเก่า พี่นั่นที่ไม่รักผมเลย”

คำพูดสุดท้ายทำเอานิธินันท์หน้าร้อนผ่าว...มันเป็นเพราะแอลกอฮอล์นำ อย่าตื่นเต็น เธอบอกตัวเองซ้าๆ ในใจ

“คำพูดนั้นเก็บไว้ซ่อนสาว ๆ เอะต่อ”

“เฮ้ย พี่นนท์ อย่าไปฟังพี่เจนลี พี่เจนเขาก็แก้งแง้วผมเล่นไปอย่างนั้นเอง ผมมีสาว ๆ ที่ไหน” กิรติไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมตอนที่เจนนิภาพูดเขาไม่ได้แย้ง แต่พอเป็นนิธินันท์พูด เขากลับปล่อยให้เธอเข้าใจไปอย่างนั้นไม่ได้

คนฟังเบ้าปากแล้วพยักหน้าถึๆ

“ผมพูดจริงๆ นะ นี่พี่เชื่อผมรีเปเล่าเนีย”

ยังไม่ทันที่คำแก้ต่างของกิรติจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธ รถจักรยานยนต์คันหนึ่งก็วิ่งเข้ามาหยุดที่หน้าบ้าน พร้อมกับเสียงใส่ที่ตะโกนข้ามรั้วเข้ามา

“พี่ต่อ!”

คนถูกเรียกที่นั่งหันหลังอยู่หันขวับไปหาต้นเสียงแทบจะทันที เช่นเดียวกับคนบนเก้าอี้โยกที่เลื่อนสายตาไปมองด้วย แล้วภาพสาวนักศึกษายืนยิ้มหวานเกาะรั้วไม้ พร้อมกับโบกมือมาให้ชายหนุ่มเจ้าของช้อก็แทบจะทำให้นิธินันท์หลุดขำ คำถามเมื่อครูนั่น เห็นที่เธอคงไม่ต้องตอบเขาแล้วละมัง

กิรติหันกลับมามองนิธินันท์ เธอยิ้มล้อ เอียงศีรษะให้เหมือนจะถามเขาว่าจะแก้ตัวอย่างไร ชายหนุ่มถอนหายใจ ลุกแล้วเดินลงบันไดสองสามชั้นหน้าบ้านเพื่อไปหาคนที่ยืนรออยู่นอกรั้ว แต่ก็ไม่วายหันกลับมาหาหญิงสาวอีกคน

“ทดไว้ก่อน เดี่ยวผมกลับมาเคลียร์”

เช้านี้อากาศเย็นขึ้นกว่าทุกวันเล็กน้อย แต่ก็ไม่ถึงกับหนาวจนอยากนอนซุกตัวใต้ผ้าห่ม ออกจะเป็นบรรยากาศชวนให้ตื่นแต่เช้า ลุกขึ้นมาสูดอากาศสดชื่นเสียมากกว่า แม้เมื่อคืนก่อนเพื่อนใหม่จะบอกกับเธอว่า ถ้าเธออยากสัมผัสความหนาวเย็นของฤดูหนาวอย่างแท้จริงให้ขึ้นไปเที่ยว

บนดอย เพราะตอนนั้นบนนั้นหนาวเกือบจะติดลบไปแล้ว แต่สำหรับสาวต่างถิ่นที่ไม่ค่อยชินกับอากาศหนาวเท่าไร เย็นสบายแบบนี้แหละ ดีที่สุดแล้ว

นิธินั้นยกแก้วกาแฟหอมกรุ่นขึ้นจิบเพิ่มความอุ่นให้ร่างกายอีกเล็กน้อย ทำเช่นทั้งสองข้างกับขอบกันระเบียงไม้ชั้นสอง ขนาดว่าเธอไม่ได้ตื่นเช้ามาก และใช้เวลากับกิจกรรมยามเช้าและอาหารเข้าไปพอสมควรแล้ว แต่ก็ยังทันได้อ้อยอิง ต้มตำอากาศดีๆ แบบนี้ คิดแล้วก็อีกผาคอนที่นี้จริงๆ

พอนึกอีกผาค เธอก็ปล้นนึกถึงคนที่นี่อีกคนขึ้นมา เมื่อตะกั้้นตอนเธอลงไปข้างล่างเขายังไม่ตื่น แหงละ ก็วันนี้เป็นวันหยุด แถมเมื่อคืนกั้้นออกฟิศน้อยๆ (เงินนิภาบอกให้เธอเรียกว่าอย่างนั้น) ก็ตีหมจลองที่ไ้ทำงานโพรเจคตีใหม่กันเสียจนตึกตื่น พอกลับมาถึงบ้าน เธอคิดว่าเขาต้องหลับเป็นตายแน่ๆ ที่ไหนได้ หยิบโน้ตบุ๊กออกมาตั้งที่ห้องนั่งเล่น ทำงานต่อเสียอย่างนั้น แถมพอเธอขึ้นนอนก่อน แล้วลงมาเข้าห้องน้ำอีกที่ตอนตีสาม เขาก็ยังนั่งทำงานอยู่อย่างนั้น หน่าซั้ยังบอกกับเธออีกว่า

‘หัวผมเล่นตอนเมานะพี’

หีม? อย่างนี้ก็มีด้วยหรือ สาบานได้ เธอคนหนึ่งละที่จะไม่จ้างเขา แต่จะว่าไป เธอก็ยังไม่เคยถามจริงจังสักครั้งว่าเขาทำงานอะไรกันแน่ แต่ทำอย่างไรได้ละ คุณกันที่ไรไม่ค่อยได้เรื่องมีสาระหรอก ไม่พาออกอ่าว ก็กวนกลับตลอด ที่จริงก็รักก็ไม่ได้เด็กกว่าเธอเท่าไร แต่ไม่รู้ทำไม เธอตามเขาไม่ค่อยทันเลย

‘น้องเขาเป็นเพื่อนของน้องสาวผม เรียนคณะเดียวกัน น้องเขาผ่านมาทางนี้ น้องสาวผมเลยให้แวะเอาของมาให้’

คำอธิบายของเรื่องที่เกิดเอาไว้เมื่อคืนแวนเข้ามาในหัวนิธินั้นอีกครั้ง อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าทำไมเขาต้องใส่ใจด้วยว่าเธอจะเข้าใจสิ่งที่เห็นไปในทางไหน ทั้งที่เธอกับเขาก็เพิ่งจะเจอกันนับวันได้แก่ๆ

‘ผมไม่มีแฟนจริงๆ นะพี’

‘ไ้บ่ประโยคที่ตามมาขยายความเพิ่มนั้นอีก คงเป็นเพราะ...เขาแค่

อยากให้เธอมั่นใจว่าเธอจะอยู่ร่วมบ้านกับเขาได้อย่างสบายใจ ไม่มีสาวหน้าไหนมาแหกอกเพราะคิดว่าเธอเป็นซู้รักที่เขแอบซ่อนเอาไว้ในบ้านละมั้ง ยิ่งไม่ทันที่ช่างภาพสาวจะได้คำตอบให้ตัวเองดี รถเก๋งยุโรปคันเงาวับก็แล่นมาจอดหน้ารั้วบ้าน

มีแขกมาหรือ หญิงสาวเลิกคิ้วนิดๆ ไม่ใช่แขกของเธอแน่ เพราะนอกจากครอบครัวแล้วก็ไม่มีใครรู้ว่าเธออยู่ที่นี้ นั่นก็มีอีกแค่คนเดียว แขกของคนที่ยังนอนไม่ตื่นนั้นละ

นิรันทนหัวงอแก้วกาแฟนชอบกันระเบียง แล้วเดินลงบันไดไม่ไปหาผู้มาเยือน เธอไม่ได้เปิดประตูรั้วออกไปเพราะรั้วบ้านนั้นสูงจากเอวขึ้นมาไม่มาก หญิงสาวมองชายร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตที่ดูภูมิฐาน อายุน่าจะมากกว่าเธอสักสี่ห้าปีเห็นจะได้ เขาเดินอ้อมรถมาหาเธอพร้อมกับซองสีน้ำตาลในมือ “สวัสดีค่ะ” เจ้าบ้านเอ่ยทักขึ้นก่อน

ผู้มาเยือนดูจะงงๆ เล็กน้อยที่เห็นเธอออกมาต้อนรับแทนที่จะเป็นเจ้าบ้านอีกคน นิรันทนที่จึงพอจะเดาได้ว่าเขาคงเคยมาที่นี่แล้ว

“เออ...ไม่ทราบว่าจะยังอยู่ที่นี้รึเปล่าครับ” เขาว่าแล้วเอี้ยวตัวมองผ่านเธอไปยังโรงจอดรถด้านหลังที่มีรถเก๋งคันสีด่าจอดอยู่

“ต่ออยู่ค่ะ แต่ว่าน่าจะนอนอยู่ คุณมีธุระอะไรฝากไว้กับฉันก็ได้ นะคะ”

“ฉันผมรบกวนฝากเอกสารไว้ให้ต่อหน่อยได้ไหมครับ พอตีพิมพ์ที่ออฟฟิศแล้ว ไม่มีใครอยู่เลย ลืมไปว่าวันนี้เป็นวันเสาร์ แล้วผมต้องไปธุระต่างจังหวัดต่อด้วย”

“ได้สิคะ” นิรันทนที่รับซองเอกสารนั้นมา อมยิ้มนิดๆ เมื่อคิดถึงตอนที่เธอกับกิริติแยกตัวกลับบ้านมาเมื่อคืน แล้วสามหนุ่มที่เหลือยังคงติดกันต่อ จะให้ตื่นเช้าคงจะยาก “เออ...จะให้บอกว่าคุณอะไรฝากมาดีคะ”

ชายหนุ่มที่มัวแต่พินิจดวงหน้าสาวของคู่สนทนาระตุกคิ้วเล็กน้อยเมื่อถูกคำถามของเธอทำลายสมาธิ “อ้อ ผมชื่อปานท์ครับ แล้วคุณ...เป็น...

เอ่อ..”

“เรียกฉันว่านั่นก็ได้ค่ะ ฉันเป็นเฮาส์เมตของต่อ เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่
ค่ะ คุณเลยไม่เคยเห็นหน้า” ชายหนุ่มพยักหน้า แต่ก็ยิ้มอยู่ในใจที่เธอไม่ใช่
คนสำคัญของคนที่เขามาหา “เดี๋ยวฉันส่งให้ถึงมือต่อแน่นอนค่ะ รับรอง
ไม่มีหยา”

“ครับ ขอขอบคุณมากครับ” ปาณัททิ้งท้ายด้วยการยิ้มให้คุณสนทนา
เชิงบอกลา ก่อนจะอ้อมไปฝั่งคนขับ หันกลับไปมองสาวร่างเล็กที่รั้วบ้าน
อีกครั้ง และเมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะเดินเข้าบ้าน...

“คุณนั่นครับ”

แม้แต่คนเรียกเองก็ยังคงใจอยู่ไม่น้อย ไม่รู้ว่าสมองส่วนไหนสั่งให้
เขาตะโกนออกไปอย่างนั้น ชายหนุ่มยอมรับว่าใจลึกๆ ไม่อยากเสียโอกาสที่
จะได้ทำความรู้จักกับเธอไป ทว่าก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรให้ดูไม่มากเกินไปดี

“เอ่อ...เอ่อ รมกวนฝากบอกต่อว่าถ้าตื่นแล้วให้โทร. หาผมด้วย”

“อ้อ ได้ค่ะ”

คนที่ไม่รู้ว่านั้นเป็นแค่คำพูดแก้เก้อพยักหน้ารับ แล้วโบกมือส่งแขก
เป็นอันดับสุดท้าย ก่อนจะกลับเข้าบ้านไป ส่วนคนปากไม่ตรงกับใจพอออก
รถมาได้สักพักก็หันมองโทรศัพท์มือถือถือที่วางเอาไว้ที่เบาะข้างคนขับ ระบาย
ยิ้มขึ้นอย่างพอใจ

“ในเมื่อเข้าตรงๆ ไม่ได้ อ้อมหน่อยก็คงไม่เสียหายหรอกมั้ง”

พอนิธินท์กลับขึ้นห้องแล้วเห็นว่ามิสสายไม่ได้รับจากพี่ชายจอมเซ็ก
ของเธอ คนกลัวโดนบ่นก็เลยรีบต่อสายกลับ คอยสารทุกข์สุกดิบกันเล็กน้อย
ก็วางไป ตามด้วยการถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถ้าคนที่บ้านรู้ว่าคุณหญิงกิริติ
ที่เธอไม่เอาไว้เมื่อก่อนหน้านี้เป็นผู้ชายล่ะก็...ไอ้ฉันก็สายตีสต์คนนี้มีหวังโดน
จับขังที่บ้านไปอีกหลายเดือนแน่ๆ

หญิงสาวสะบัดหน้าไล่ความคิดหลอนๆ ออกไป แล้วหันไปจดจ่อกับ
งานที่หน้าจอต่อ ลืมเรื่องที่ถูกให้อ่านเอาไว้เสียสนิท กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็

เที่ยงกว่า ตอนร่างกายของเธอบอกว่าได้เวลาของอาหารมือเที่ยงแล้วนั่นละ นิธินันท์ผลจากหน้าจอบิดตัวแก้มื่อยเล็กน้อย แล้วพลันเหลือบไปเห็นซองสีน้ำตาลที่เธอโยนทิ้งเอาไว้บนเตียงพอดี คนขี้ลืมตกใจจนปากอ้าค้างก่อนจะถอนหายใจให้แก่ความหลงๆ ลืมๆ ของตัวเอง

“ฉันส่งให้ถึงมือต่อแน่นอนคะ รับรองไม่มีหาย” นิธินันท์ล้อเลียนคำพูดของตัวเอง กลอกตาซ้ำด้วยสีหน้าที่บอกว่าเบื่อกว่าตัวเองสุดๆ “อะไม่หาย แต่ลืม ให้มันไปได้อย่างี่ลี ไอนันท์เอ๊ย!”

ว่าตัวเองเสร็จ คนชั้นสองก็เดินลงบันไดมาพร้อมกับซองเอกสารเจ้าปัญหา ซะโงกหน้าไปที่โซฟาที่เธอเห็นกิริตินอนหลับสบายอยู่เมื่อตอนเช้า แต่ครั้งนี้นิ้วโป้งที่เลื่อนหน้าจอสมาร์ตโฟนบ่งบอกว่าเขาคืนแล้ว เธอยิ้มแห้งๆ แล้วเดินอ้อมไปหยุดข้างโซฟา

“อ๊ะต่อ เมื่อเช้าคุณป้าณัทมา ผากของเอาไว้ให้”

กิริติขยับตัว ยันตัวขึ้นนั่ง แล้วรับซองเอกสารในมือหญิงสาวมาเปิดดู

“คุณป้าณัทบอกว่าถ้าได้ของแล้วให้โทร. หาดด้วย”

คนฟังพยักหน้ารับไปส่งๆ สมองเขายังไม่ค่อยตื่นดีเท่าไรนัก นิธินันท์เห็นว่าหมดธุระแล้วจึงแยกตัวออกมาหมายจะไปทำมือเที่ยงที่ห้องครัว แต่เสียงแหบพร่าของคนเพิ่งตื่นก็ดังไล่หลังมาเสียก่อน

“พี่ณัทมากี่โมงอะพี่”

“เช้าอะ แปดโมงได้ พี่บอกว่าต่อหลับอยู่”

“โห พี่นันท์ พี่น่าจะบอกว่าผมอาบน้ำอยู่ สร้างภาพขยันให้ผมหน่อยก็ได้”

คนฟังถึงกับอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะได้สติเท้าสะเอวตั้งท่าจะเถียงกลับ ทว่าอีกฝ่ายก็ไหวตัวทันรีบดักทางเอาไว้

“โอเค หลับอยู่ก็หลับอยู่ ขอขอบคุณมากครับ”

นิธินันท์ขำกว้างค้อนวงเบ้อเรอกลับไปให้ แต่พอเธอสาวเท้าไปได้ไม่

ก็ก้าวก็เหมือนคนโน้นคือนจะไม่ค่อยเซ็ดเท่าไร เพราะเธอได้ยินเสียงกระแอม
ดังตามหลังมา ก่อนจะเป็นคำถามที่ว่า

“พี่ว่าเสียงผมเหมือนคนตื่นนานแล้วรึยัง”

คนถูกถามแทบอยากจะเดินเอาหัวไปโขกเสา ผู้ชายเงิบขี้นที่พาเธอ
ไปซูเปอร์มาร์เกตวันนั้น...เจ้าที่เจ้าทางคะ ขอคืนตอนนี้ยังทันไหม

ภาพถ่ายใบที่ ๔

พ่อสื่อจำเป็น

ห้องฟ้าสีฟ้าสดใสถูกอาบด้วยแสงสีส้มร้อนแรงของพระอาทิตย์อันแรงกล้า แนวนูเขาที่อยู่ไกลลิบๆ เริ่มเปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้มจนเกือบจะกลายเป็นเงาดำหม่นๆ มองไม่เห็นเส้นแบ่งว่าลูกไหนเป็นลูกไหน เห็นเป็นเพียงเส้นแนวสูงต่ำไล่ระดับขึ้นลงตามธรรมชาติที่ตัดกับสีของห้องฟ้าหญิงสาวมองภาพศิลปะที่ธรรมชาติสรรค์สร้างขึ้นแล้วเปลอระบายยิ้มให้ความงดงามอันน่าหลงใหล

ภาพวิวที่สวยงามของบรรยากาศยามเย็นผูกสายตาของนิธินันท์เอาไว้ได้อีกแล้ว

เสียงซัดเตอร์ดังตามรอยยิ้มเป็นระยะๆ ก่อนที่ช่างภาพสาวร่างเล็กจะหยุดการบันทึกความทรงจำของเธอเอาไว้ชั่วขณะ แล้วทอดสายตาล่องลอยออกไปตะภาความงามเบื้องหน้า เรียวกปากยังคงยิ้มละไมให้ความสุขของชีวิตอันแสนเรียบง่าย คิดแล้วก็ยังรู้สึกโชคดีที่ไม่หายที่เธอได้เจอบ้านหลังนี้ แถมยังจะได้มีเวลาซึมซับความสวยงามนี้อีกตั้งสามเดือน รับรองว่าเธอจะสูดอากาศสดชื่นเย็นสบายนี้ให้ชุ่มปอด ตั้งใจเก็บกักความสุขของ

ชีวิตอันเรียบง่าย และแสนสงบ...

“เฮ้ย เมาแล้วหรือพี่”

ยังไม่ทันจะได้เก็บกักความสงบสุขที่วาดิ สิ่งที่เธอเฝฝืนก็ถูกทำลายลงทันทีด้วยคำถามกั้วหัวเราะ

นิรันทนั้หันไปหาชายหนุ่มที่นั่งชันเข่าอยู่ข้างๆ ก่อนจะพ่นลมหายใจใส่ตัวทำลายบรรยากาศ เอ็ดเขาเสียงซุ่น “ต่ออ๊ะ กำลังเคลิ้มอยู่เขียว เลียบบรรยากาศหมด”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วให้ “เคลิ้ม? เคลิ้มอะไร”

“ก็พระอาทิตย์ตกนั่นไง สวยออก”

“แต่เนี่ย? ที่ทำตาหยาดเอี่ยม ใจลอยจนเกือบจะถอดวิญญาณเมื่อกันี้ คือเพราะพระอาทิตย์ตกดินหรือ” หญิงสาวพยักหน้าย้าด้วยสีหน้าจริงจัง ทว่าคนแซ่วกัลับยั้มระคนหัวเราะกักลับมาให้ “พี่นี่ติสต์กักว่าที่ผมนคิดอีกนะเนี่ย”

นิรันทนั้มองคนพูดที่นอกจากจะไม่มีอารมณ์ร่วมด้วยแล้ว ยังยกกระป๋องเบียร์ขึ้นจตรึมฝปากอย่างไม่ใส่ใจอีก

“คำกัติสต์ สองคำกัติสต์ มันไม่ได้เกี่ยวกับติสต์ไม่ติสต์เลย ีใครได้มาเห็นกัก็ต้องบอกว่าสวยกัทั้งนั้นแหละ หรือเธอคิดกัว่าไม่สวย” นิรันทนั้ว่าแล้ว พยักพเอ็ดไปทางห้องฟ้าสีส้ม พระอาทิตย์ใกล้จะลับไปหลังภูเขาอยู่แล้ว

ชายหนุ่มหันไปมอง แล้วยกไหล่ “เฉยๆ มันกัตกแบบนี้ทุกวัน เห็นทุกวัน ไม่เห็นจะน่าตื่นตั้นตรงไหน”

นิรันทนั้ย่นจมุ๊กให้อย่างจنايةจะเถียงต่อ

“ถ้าวันไหนไม่ได้เห็นขึ้นมา อย่ามาบ่นให้ได้ยันิชนะว่าคิดถึงภาพสวยๆ บรรยากาศดีๆ แบบนี้ละ”

“พื่ออยู่ๆ ไป เต็ยวก็เลิกตั้นตั้นไปเองนั้นแหละ”

นิรันทนั้เบะปากให้คนอารมณ์แข็งกระด้าง ไม่ต่อคำเขา และหันกักลับไปสนใจภาพสวยงามตรงหน้าแทน

กัรวางท่อนแขนลงบนเข่าที่ชันขึ้นมา โคลงกระป๋องเบียร์ในมือเล่น

มองแสงสุดท้ายของวันที่อาบบนิใบหน้าของเพื่อนร่วมบ้านสาว เป็นครั้งแรก
ที่เขาตั้งใจมองซีกหน้าของเธออย่างพิถีพิถัน ปากนิด จมูกหน่อย ดวงตาที่มอง
จากด้านข้างเหมือนว่าจะเล็ก แต่ความทรงจำของเขาบอกว่ามันกลมโต แถม
ใสแป้วอีกต่างหาก ผมหน้าม้าปิดข้างนั้นก็ดูท่าจะเอาไว้ปิดเหม่ง ชายหนุ่ม
ก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อซ่อนยิ้ม ก่อนจะหันกลับไปมองเรียวกาบางสีชมพู
ระเรื่อ แมตตอนนี้จะมองเห็นได้ไม่ชัด แต่เขาจำได้ว่าเคยเห็นลักยิ้มนุ่มเข้าไป
ตรงสองแก้มใสเวลาที่เขายิ้มด้วย ริมฝีปากของคนแอบมองขยับยิ้มอีกครั้ง
สรุปในใจว่าเพื่อนใหม่หน้าตาออกไปทางน่ารักมากกว่าสวย

“พี่นั้น...ไม่มีแฟนเธอ”

คำถามจากคนข้างตัวตั้งขึ้นพร้อมกับที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป
พอดี

นิธินันท์ตอบโดยไม่หันมองเขา “ย้ายที่อยู่ไปมาแบบนี้ ใครจะอยาก
เป็นแฟนฉันกัน”

“อืม ก็จริง”

คนที่ถูกตอกย้ำว่าไม่มีแฟนหันขวับไปหาคนพูด จริงอยู่หรอกที่เธอ
ไม่ได้รู้สึกว่าการถามของเขาละลาบละลั้งหรืออะไร เคยชินแล้วเสียมากกว่า
เพราะเธอมักจะถูกละเลยแบบนี้เสมอเวลาเจอเพื่อนใหม่...แต่ก็ใช้ว่าจะอยาก
ได้คำล่ำทับแบบนี้เสียเมื่อไรกัน

หญิงสาวมองค้อนคนพูดนิดๆ ก่อนจะแก้ต่างให้ตัวเอง

“ที่จริงฉันก็เคยมีแฟนนะ” หญิงสาวโอ้ ก่อนจะเปลี่ยนมาคุยยิ้ม
มุขปากให้ความรักครั้งเก่า “แต่ก็เลิกกันหลายปีแล้วละ”

กิริติไม่พูดอะไรต่อในทันที เขาเว้นช่วงคล้ายจะรอดูว่าเธอยังแสดง
อาการเศร้ากับเรื่องที่กำลังพูดถึงอยู่ไหม พอเห็นว่าสีหน้าของเธอไม่ได้
อมทุกข์ เขาจึงว่าขึ้นบ้าง

“นั้นก็แปลว่าพี่ไม่มีแฟนมาหลายปีแล้ว...ใช่ไหม”

คนถูกถามพยักหน้าหน่อยๆ หยิบกระป๋องเบียร์ที่เปิดวางเอาไว้ข้างตัว

ขึ้นจับบ้าง พอฟ้าเริ่มมืด อากาศที่ระเบียงชั้นสองก็เริ่มเย็นลง และแอลกอฮอล์นี่ละคือผ้าห่มที่ดีที่สุด กิรติบอกเธอเมื่อตอนชวนมาดื่มเบียร์ด้วยกันหลังมือเย็น และเธอก็เป็นคนเสนอให้มาปูผ้านั่งกับพื้นระเบียงชั้นสอง มุมโปรดของเธอเสียเลย

“ตอนนั้นฉันย้ายที่ทำงาน แล้วเขาก็ได้เลื่อนขั้นเหมือนกัน ต่างคนก็ต่างยุ่ง ไม่ค่อยมีเวลา สุดท้ายก็เลยต้องเลิกกันไป สามสี่ปีได้แล้วมั้ง”

“โห สามสี่ปีเลยเธอ นี่พี่ยังจำความรู้สึกตอนโดนหนุ่มจีบได้อยู่รีเปล่าเนี่ย”

นิรันทนึ่หลุดทำให้คำถามของเขา “ไม่รู้เหมือนกัน หลังๆ มัวแต่สนใจเรื่องถ่ายรูป ไม่ค่อยได้คิดเรื่องพวกนี้เลย” ว่าแล้วก็ยกกล้องขึ้นถ่ายรูปห้องฟ้าสีเข้ม

กิรติวางกระป๋องเบียร์ไว้ใกล้ๆ ตัว เขยิบตาไปกับพื้น แล้วทำสองแขนไปข้างหลัง หลยคำถามเริ่มหลังไหลเข้ามาในสมอง ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นความอยากรู้ส่วนตัวหรือเป็นเพราะเรื่องที่ถูกไหว่วานเอาไว้เมื่อตอนกลางวันกันแน่

ชายหนุ่มแอบเหลือบมองร่างเล็กข้างๆ ที่ตอนนีดูเหมือนว่าเธอจะเปลี่ยนจากมองพระอาทิตย์ตกมาเป็นมองดาวบนท้องฟ้าแทนแล้ว รอยยิ้มยังอยู่บนใบหน้าของหญิงสาวไม่ไปไหน รอยยิ้มแบบนี้หรือเปล่านะที่ต้องตาต้องใจไปจนถึงจนถึงกับออกปากบอกเขาเมื่อตอนโทร. ไปหาว่า

‘คุณนั่นน่ารักมากเลย ถ้ามัให้น้อยสิว่าเขาวางอยู่ไหม’

นึกถึงน้ำเสียงตื่นเต้นของคนพูดแล้วก็อดขำเบาๆ ไม่ได้ จะว่าไปเพื่อนร่วมบ้านคนใหม่ของเขานี้ก็เสน่ห์แรงไม่เบาเหมือนกันนะ ปาณัทต้องดีใจแน่ถ้าได้รู้ว่าเธอยังโสด แถมโสดสนิทมาหลายปีอีกต่างหาก

‘เขาอยู่บ้านเดียวกับแกแบบนี้ ถ้าเขายังโสด แกต้องช่วยฉันนะ’

คำพูดของปาณัทแสดงออกอย่างไม่ปกปิดว่าถูกใจนิรันทนึ่ตั้งแต่แรกเห็นขนาดไหน จะว่าไปแล้วตั้งแต่รู้จักกับปาณัทมา เขาก็ไม่เคยเห็นลูกค้ำที่

เป็นเสมือนพี่ชายอีกคนคนนี้แสดงออกว่าสนใจผู้หญิงอย่างออกหน้าออกตา ขนาดนี้มาก่อน แม้ว่ากิริยารูปร่างแปลกๆ อยู่เล็กน้อย เพราะไม่เคยต้องมารับบทพ่อสื่อแม่ชักกับเขามาก่อนเลย แต่ในเมื่อปาณิเป็นพี่ที่รู้จักกันมาหลายปีแล้ว แถมยังพ่วงตำแหน่งลูกค้ำที่มาจ้างบริษัทเขาให้ทำโปรเจกต์ใหญ่ของปีอีก ถ้าทำแล้วคนสองคนมีความสุข มันก็คงไม่ใช่เรื่องแยอะไร ตอนนั้นเขาเลยไหลตามน้ำตอบกลับคนขอร้องไปว่า 'เอาดีพี่ เดี่ยวผมช่วย' แล้วตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าคำตอบของนิธินันท์กำลังบอกกิริติว่า เขาต้องกลายเป็นพ่อสื่อจำเป็นแล้วจริงๆ

“แล้วพี่...ชอบผู้ชายแบบไหน”

หลังจากทั้งสองเงียบไปครู่หนึ่ง กิริติก็วกกลับเข้าประเด็นเดิมอีกครั้ง นิธินันท์หันไปผูกคิ้วให้เขานิดๆ กำลังคิดว่าเขาจริงจังกับคำถามนั้นมากแค่ไหน

“ไม่รู้อี ชอบก็คือชอบ ธรรมชาติของคนเรา มีสเปกตายตัวจริงๆ ด้วยเหอ” ช่างภาพสาวว่าในสิ่งที่สงสัยมานาน “หรือผู้หญิงที่ต่อชอบทุกคน เป็นเหมือนกันหมด”

คนถูกย้อถามหลุดขำ คิดว่าจะแอบเนียนล้วงความลับเสียหน่อย แต่เผลอกลับวกเข้าหาตัวเองไปเสียได้

ชายหนุ่มยกไหล่ “ผมก็ชอบไปเรื่อยอะพี่ จริงๆ จะเรียกว่าชอบก็ไม่ถูกนะ ผมไม่ได้มีความรู้สึกแบบนั้นนานแล้วเหมือนกัน แฟนคนล่าสุดก็ตั้งแต่อายุปีสอง หลังจากเลิกกันไป ไครมาหัก ผมก็คุยแก้เมื่อไปเรื่อย แต่สุดท้ายอยู่กับเพื่อนก็สนุกกว่า สบายใจกว่าด้วย”

คนฟังยิ้ม แบบนี้หรือเปล่าเจนนิกมาถึงชอบบอกให้เขาไปอ้อนสาวๆ แต่เขากลับยืนยันหนักแน่นว่าไม่มีแฟน ที่แท้ก็เป็นผู้ชายซีเหงาที่หวงความโลดนี่เอง

“ตกลงพี่เชอร์เปล่าเนี่ย ว่าผมยังไม่มีแฟน”

ความสนใจของนิธินันท์ถูกดึงกลับไปหาคู่สนทนาอีกครั้งเมื่อเขา

ถามย้ำในสิ่งที่บอกกับเธอเมื่อคืน หญิงสาวอมยิ้มนิดๆ แล้วพยักหน้าให้ดูท่าเขาจะคิดจริงๆ ว่า เธอจะกังวลว่าผู้หญิงของเขาจะมาแหกอกเพราะเข้าใจผิด

“ทั้งอาหารแซ่แข็ง ทั้งอาหารกระป๋อง ไหนจะความรกย่อมๆ ในห้องนั่งเล่น ถ้าเธอมีแฟน คงไม่อยู่ในสภาพนี้หรอก”

กิริตระเบิดหัวเราะออกมา “ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกโล่งอกอย่างไม่มีสาเหตุขึ้นมาได้

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ผมทำความสะอาดห้องนั่งเล่นให้นะพี่ แถมล้างห้องน้ำให้ด้วยเลยอ่ะ”

“เรียกว่าเป็นการต้อนรับหรือเปล่า”

ชายหนุ่มยิ้มทะเล้นให้ “ยินดีต้อนรับสู่เชียงราย และบ้านชายโสดที่แสนอบอุ่น”

นิธินั้นหัวเราะว่า “การแบบนี้ละน่า สาวๆ ถึงได้หลง”

“อ้าว วกมาเรื่องสาวๆ อีกละ ไม่เอาแล้ว ผมว่าคุยเรื่องพีดีกว่า”

คนเป็นผู้ถูกคือ “เรื่องฉัน? เรื่องฉันก็เล่าไปหมดแล้วเมื่อคืนไง มันก็มีแค่นั้นแหละ” ว่าแล้วก็คลายปมคิ้วที่ผูกกันออก เปลี่ยนเป็นยิ้มกว้างให้คู่สนทนาแทนเมื่อคิดอะไรดีๆ ขึ้นมาได้ “วันนี้ตาเธอเล่าเรื่องของตัวเองบ้าง จะอยู่บ้านด้วยกันฉันยังไม่รู้เรื่องของเธอเลย”

“เรื่องของผมมันจะมีอะไรให้เล่า พี่ก็เห็น ชีวิตผมมีแค่นั้นแหละ บ้านกับออฟฟิศ เดินไปเดินมาอยู่สองที่นี้แหละ พี่อยากรู้อะไรละ”

“อืม...งั้นก็เล่าเรื่องก๊วนออฟฟิศน้อยๆ สิ” กิริตมองตาใสแจ๋วของคนพูดที่กำลังมองมา “บริษัทนั้นใครเป็นเจ้าของเหรอ ใช้คุณป้าหรือเปล่า”

คนถูกถามกระตุกยิ้ม กำลังคิดอยู่ว่าจะหยั่งเชิงเธอเรื่องของบริษัทอย่างไรดี แล้วก็เหมือนว่าโชคจะเข้าข้าง ฝ่ายนั้นช่วยเปิดทางให้เขาพอดี

“บริษัทนั้น ผม พี่พัฒน์ แล้วก็ป้า หุ่นกันสามคน ส่วนพี่ณัทนะเป็นลูกค้า เขาเป็นเจ้าของร้านอาหารในกรุงเทพฯ แล้วก็กำลังจะมาขยายสาขาใน

ภาคเหนือ ก็เลยมาจ้างพวกผมเขียนโปรแกรม วางระบบพวกการจัดการในร้านอะไรแบบนี้ ง่ายๆ เขาก็เหมือนเป็นเจ้าของนั่นละ”

ชายหนุ่มพยายามขายคุณสมบัติที่คิดว่าน่าสนใจของลูกค้าเขาให้แก่หญิงสาว ทว่าความสนใจของเธอกลับอยู่ที่...

“โห สามคนเปิดบริษัทด้วยกันเหอ ตั้งแต่เมื่อไหร่อะ ทำไม่เก่งกันจัง”

“เฮ้ย ไม่ได้เก่งอะไรเลยพี่ มันออกจะลุ่มๆ ดอนๆ ซะมากกว่า” ชายหนุ่มว่ายิ้มๆ ยกเบียร์ขึ้นจิบเหมือนรู้ว่าเดี๋ยวจะต้องพูดจนคอแห้ง

“เมื่อสักห้าปีที่แล้วได้ ตอนนั้นผมเพิ่งเรียนจบมาใหม่ๆ ตอนแรกบริษัทที่เคยฝึกงานเรียกตัวไปทำด้วย แต่ไปทำได้แค่สามเดือน ผมก็ทนไม่ไหว เหมือนตอนฝึกงานเบ๊ะ”

“ทำไม บริษัทไม่ดีเหอ”

“บริษัทอ่ะดีมากพี่ โอเคทุกอย่าง ทั้งเนื้องาน ทั้งเพื่อนร่วมงาน แถมยังเป็นบริษัทที่ให้เงินเดือนวิศวกรซอฟต์แวร์จบใหม่เยอะกว่าที่อื่นเกือบสองเท่าเนาะ” คนพูดยกโหล่ให้ความจริงซอ้นั้น ก่อนจะขำเล็งไปสบตาคนที่ตั้งใจฟัง

“แต่ผมไม่ชอบความวุ่นวายในกรุงเทพฯ นะพี่ ตอนฝึกงานสามสี่เดือนมันก็มีอึดอัดบ้างนะ แต่ก็พอทนได้เหมือนรู้ว่าจะได้กลับบ้านเมื่อไหร่ แต่พอต้องไปอยู่ยาวแบบไม่มีกำหนดจริงๆ” เขาส่ายหน้าคล้ายจะย้าว่าไม่ไหว “ผมว่า...ผมเกิดมาเพื่ออยู่ที่นี้มากกว่า สงบ สบายใจ สุขมากกว่า สุขแบบไม่ต้องมีเงินเดือนมากมาย ก็ได้ ต๊ะตอนนอนไปวันๆ ไม่มีอะไรให้ต้องคิดมาก”

นิรันดร์ที่ฟังแล้วอมยิ้ม เกือบหลุดขาให้คำอธิบายแปลกๆ ที่ฟังดูน่ารักของเขา ทว่าเธอก็เห็นด้วยกับสิ่งที่ชายหนุ่มพูด เพราะแค่เธอมาอยู่ไม่กี่วัน ก็รู้สึกได้ว่าชีวิตแบบ ‘ต๊ะตอนนอน’ ของที่นี่

สุข...และสงบอย่างที่เขาวางจริงๆ

“ว่าแต่คนอื่น ตัวเองก็ติสต์เหมือนกันนะเราเนะ” หญิงสาวแก้มงแ้ว
เขายิ้มๆ

“ติสต์ที่ไหน ตรงกันข้ามต่างหาก ผมว่ามันเป็นความเคยชินมากกว่า
ผมเกิดที่นี้ โตที่นี้ ให้อยู่ที่ไปเรื่อยๆ แบบที่ ผมไม่ติสต์พอจะเปลี่ยนแปลง
อะไรบ่อยๆ แบบนั้น”

“อืม ก็ถูกของเธอ” นิธิันท์ว่าพวงโคจรกระป๋องเบียร์เล่นไปด้วย
คิดไปคิดว่าเธอซึกจะดื่มแอลกอฮอล์บ่อยไปหรือเปล่านะ ทว่าก็หักล้าง
ข้อสงสัยนั้นด้วยการบอกตัวเองในใจว่ามันก็เคล้าไปกับบรรยากาศคุยกัน
แบบตะต่อนยอนนี้ได้ดี

“เกิดที่นี้ โตที่นี้” ช่างภาพสาวทวนคำพูดของคู่สนทนาอีกครั้ง ก่อน
จะหันไปผูกคิ้ว “แล้วทำไมต้องมาเช่าบ้านอยู่ ฉันคิดว่าเธอไม่ใช่คนที่นี้
ซะอีก”

“ที่นี้ของผมหมายถึงเชียงใหม่ แต่บ้านจริงๆ ผมไม่ได้อยู่อาศัยเมือง
อยู่แม่สาย”

“แม่สาย ที่ติดกับชายแดนพม่าอะนะ”

“ใช่” ชายหนุ่มยกคิ้วให้ ก่อนจะเอนตัวไปใกล้ๆ หญิงสาวแล้วเสริมว่า
“ถ้าตอนเกิด ผมเกิดพลาดอีกองศาเดียว ป่านนี้ผมคงเป็นคนพม่าไปแล้ว”

นิธิันท์ระเบิดหัวเราะออกมาอย่างไม่เกรงใจ “หน้าก็ให้อยู่นะ”

“อ้าว ไหลตามน้ำซะงั้น”

ก็รอยิ้มไปด้วย มองแก้มใสของหญิงสาวที่เริ่มแดงระเรื่อ เขารู้สึก
ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่าฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้เธอดูน่ารักไปอีกแบบ แถมยังเป็น
กันเองมากขึ้นด้วย

“แม่สาย...ไกลจากที่นี้มากเธอ ต้องเช่าบ้านอยู่” เจ้าของแก้ม
ระเรื่อหันมาถาม เรียกให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์

“จริงๆ ก็ไม่ไกลนะ ถ้าขับรถแบบปลอดภัย ประมาณสี่สิบห้ากิโลก็
ถึง แต่มันก็เปลืองนะ ถ้าต้องไปกลับทุกวัน แล้วผมทำงานดึกด้วย” ก็คิดว่า

สายตาเขายังวางอยู่ที่ดวงตาวาววับของเธอ พลันเอ่ยออกไปอย่างไม่รู้ตัว
“วันหลังไปเที่ยวกันไหม”

นิธินันท์คลี้อยมกว้างขึ้นบนใบหน้า ในขณะที่กิริติกลับกระตุกหัว
ประหลาดใจที่จู่ๆ ก็เอ่ยชวนเธอออกไปอย่างนั้น แล้วก็ยิ่งประหลาดใจ
กว่าเดิมเมื่อความรู้สึกลึกลับๆ กระซิบเบาๆ อยู่ภายในว่า คำว่า ‘เที่ยว’ ของเขา
ไม่ได้หมายถึงสถานที่ที่กำลังพูดถึงอย่างเดียว แต่หมายถึงที่ไหนก็ได้
ที่ไหนก็ได้...ที่ไปด้วยกัน

แล้วความคิดแปลกๆ นั้นก็พลันถูกลบไปอย่างรวดเร็วเมื่ออีกคน
คล้อยตาม

“มีอะไรมาล่อลวงบ้างล่ะ ไหนจะมาซิ”

“เอาจริงก็ไม่มีหรอก” เขาวักล้วงหัวเราะ แล้วแก้มแก้มของเธอเล่น “โสด
แบบนี้ หนุ่มพม่าสักคนเป็นไง”

นิธินันท์หลุดขำพริต “หนุ่มพม่าเลยหรือ หนุ่มแม่สายก็พอมี”

กิริติเกือบหลุดปากเสนอชื่อตัวเอง ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงแก้มงก
ไปแบบนั้น เพราะรู้ว่าคำคนพูดไม่ได้คิดอะไรจริงจัง แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
อะไร กับนิธินันท์ เขาเลือกที่จะยังคำพูดนั้นเอาไว้

“ถ้าพี่สนใจหนุ่มแม่สายนะ ที่ออฟฟิศมีอีกคน”

“ใคร”

“ป่าไป ป่าเป็นรุ่นพี่ผมตั้งแต่สมัย ม. ปลายแล้ว เราเรียนที่เดียวกัน”

ช่างภาพสาวพยักหน้ารับรู้ วางสายตาเอาไว้ที่จมูกโด่งเป็นสันของเขา
พลางว่าเสริมบ้าง “แล้วก็มีมาเรียนคณะเดียวกันอีก ก็เลยสนิทกันมากจนมา
เปิดบริษัทด้วยกันว้า”

“เกือบถูก”

“อ้าว”

“สนิทกันมากอะไ้ แต่ไม่ได้เรียนคณะเดียวกันนะ ปากับพี่พัฒนอะ
เรียนวิศวะคอมฯ มาเหมือนกัน ซึ่กันตั้งแต่เรียนมหา’ลัย แต่ผมเรียนวิศวะ

ซอพต์แวย์มา มันอยู่ในคณะวิทยาฯ นะ แต่ผมสนิทกับป้าไป ก็เลยสนิทกับพี่พัฒน์ไปด้วย จึงแหละ เมื่อก่อนกินเหล้าด้วยกันบ่อย” ว่าเสร็จก็กระดกเบียร์ตอกย้ำกิจกรรมยามว่างให้หญิงสาวดู

นิรันนทร์หัวเราะจนตาหยี “แล้วกินเบียร์ทุกวันนี้ซะหนึ่งในความถี่ต่อนอนของที่นี่รีเปล่า”

กิริติหันไปเลิควิวให้คนถาม “ปกติผมก็ไม่ได้กินทุกวันนะ แต่วันนี้บรรยากาศมันให้ แอ้มมีเพื่อนกินด้วย” ไม่ว่าอย่างเดี๋ยวนะ เขายืนกระปองเบียร์ของตัวเองไปชนกับของอีกฝ่าย “คอยดูนะ เดี่ยวผมจะปั่นให้พี่กลายเป็นเมรัยี่เมาภายในสามเดือน”

“จะบ้าหรือต่อ”

“ไม่บ้าหรอก อีกหน่อยถ้าพี่ไปกินเหล้าเมาที่อื่น เชื่อดิ พี่ก็จะคิดถึงผม” กิริติว่าแล้วยักควิวให้

ทั้งสองหัวเราะเบาๆ เคล้าไปกับบรรยากาศที่เริ่มเย็นลง นิรันนทร์ซันเข้าชั้นมารวบกอดเอาไว้หลวมๆ เกยคางมกกับหัวเข่าข้างหนึ่ง อมยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก คงไม่ใช่คิดถึงเขาคนเดียวหรอกมั้ง อีกหน่อยถ้าย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้วจริงๆ เธอคงคิดถึงทุกอย่างที่นี่ ทุกคนที่นี่ด้วย

“ได้อยู่กับเพื่อนที่สนิทกันแบบนี้ก็ดีเนาะ แอ้มยังทำงานด้วยกันอีก”

“นั่นพี่กำลังอิจฉาผมอยู่รีเปล่า”

หญิงสาวหันไปแยกเขี้ยวให้ “ก็อิจฉาตั้งแต่ที่เธอได้อยู่บ้านนี้แล้ว”

“ตอนนั้นผมก็ไม่ได้ไล่พี่ไปอยู่ที่อื่นนี่” เขาว่าเสียงทุ้มชวนคล้อยตาม “ถ้าพี่ชอบก็อยู่ไปนานๆ ดี ไม่เห็นเป็นไร”

นิรันนทร์ถอนหายใจเบาๆ “คิดอะมันก็ง่ายนะ แต่พอไม่มีอะไรแปลกๆ ให้ถ่าย ก็คงต้องย้ายไปเรื่อยๆ อยู่ดี”

“อย่าอ้างว่าถ่ายรูปเลย ผมว่ามันอยู่ที่ใจมากกว่า ถ้าใจพี่ไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้น พี่ก็อยากจะทำอะไรใหม่เรื่อยๆ”

ช่างภาพสาวเอียงศีรษะ มองชายหนุ่มอย่างตั้งใจฟังในสิ่งที่เขากำลัง

พูด เขายกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่มอีกครั้ง ก่อนจะว่าต่อ

“ตอนผมอยู่กรุงเทพฯ มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจกว่านี้เยอะ แต่ผมอยากกลับบ้านทุกวันแหละ ไม่เหมือนกับตอนนี้ งานที่รับมาก็สะเปะสะปะไปหมด เป็นบริษัทเล็ก ใครจ้างทำอะไรก็รับหมด งานหนักกว่า แต่ผมอยากไปทำงานทุกวัน พี่รู้ไหม ตอนเปิดบริษัทปีแรกๆ นะ ตอนนั้นไอรันย์กับพี่เจนยังไม่เข้ามา พวกผมทำงานกันสามคน ยิงยาว ๔๘ ชั่วโมง ไม่หลับไม่นอนยังมีถ้างานเสร็จเร็วก็ได้เงินเร็ว รับงานอื่นต่อได้อีก

“บางทีนะ สโคปงานที่ถ้าเป็นบริษัทอื่น เขาใช้เวลาทำกันสามเดือน แต่ตอนพวกผมประชุม มานั่งคุยกัน พี่พัฒนบอก...เฮ้ยมีง เดือนครึ่งไหม พวกผมก็จัดไป เดือนครึ่งเสร็จ ปั่นไฟลุก แทบไม่ได้นอน ช่วงนั้นทำงานกันมันมากพี่ เป็นไฟของช่วงชีวิตวัยรุ่นจริงๆ” กิรติเล่าด้วยสีหน้าที่ฉายความภูมิใจอย่างชัดเจน “กว่าจะถึงวันนี้ ผ่านอะไรมาด้วยกันเยอะ ก็เลยสนิทกันมากอย่างที่พี่เห็น”

นิธินั้นฟังเรื่องราวชีวิตของเขาอย่างเพลิดเพลิน เรียวปากบางของเธอร่ายยิ้ม แวดตาเป็นประกายไปด้วยความชื่นชมอย่างไม่ปกปิด พอพูดถึงเรื่องงาน กิรติดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเลย หญิงสาวแอบคิดว่าถึงแม้เขาจะอายุน้อยกว่าเธอ แต่บางทีประสบการณ์ชีวิตของเขาอาจจะมากกว่าของเธอเสียด้วยซ้ำ มันช่างเป็นเส้นทางชีวิตนอกรั้วมหาวิทยาลัยในแบบของผู้ชายที่ฟังดูน่าตื่นเต้น น่าสนุกไปอีกแบบเหมือนกัน

“แล้วไอรันย์กับเจนล่ะ เข้ามาตอนไหน”

“พี่เจนเป็นแฟนพี่พัฒนมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว ตอนเรียนจบใหม่ๆ พี่เจนทำงานบริษัทอื่นก่อน แต่พอแต่งงาน แล้วต้องย้ายมาอยู่บ้านนั้น ก็เลยลาออกจากงานแล้วมาช่วยงานเอกสารแทน ส่วนไอรันย์ เข้ามาก่อนพี่เจนไม่นาน มาเป็นไอทีซัพพอร์ทให้บริษัทนะ”

“อ้าว สรุปลี่เป็นไอทีซัพพอร์ทกันหรือ ไหนเมื่อกี้บอกว่าเป็นวิศวกรซอฟต์แวร์นี่”

คนถูกถามขมวดคิ้ว “อธิบายยังไงให้พี่เข้าใจดี คือเอาจริงๆ สายงานนี้มันก็มั่วกันไปหมดนะ เมื่อก่อนผมทำงานบริษัทใหญ่ไป งานที่ได้ทำมันก็ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง แบ่งหน้าที่กันชัดเจน อย่างผมออกแบบ เขียนโปรแกรม ตำแหน่งในบริษัทตอนนั้นก็เรียกว่าวิศวกรซอฟต์แวร์ แต่เดี๋ยวนี้ออกมาทำเอง งานมันก็มั่วไปหมด ทั้งเขียนโปรแกรม เขียนแอป เขียนเว็บหลายอย่าง เวลาผมไปบอกคนอื่น ผมก็จะบอกว่าเป็นโปรแกรมเมอร์ เพราะมันก็จะกว้างๆ ครอบคลุมทุกอย่าง

“ส่วนวิเคราะห์คอมฯ อย่างพี่พัฒนกับป้าก็จะรู้เรื่องฮาร์ดแวร์มากกว่าผม แต่เดี๋ยวนี่งานที่พวกผมรับมามันก็เป็นงานซอฟต์แวร์เสียส่วนใหญ่ มีฮาร์ดแวร์บ้างเล็กๆ น้อยๆ เราเลยไม่ได้แบ่งฝ่ายกันชัดเจน จะช่วยๆ กัน สอนงานกันมากกว่า พี่พัฒนกับป้าก็จะบอกคนอื่นว่าเป็นโปรแกรมเมอร์เหมือนกัน เพราะคนจะเข้าใจง่าย ที่ออฟฟิศก็เลยมีโปรแกรมเมอร์สามคน ผม พี่พัฒน แล้วป้า”

“หืม...” สาวคนฟังแหม่มปากแล้วพยักหน้าตาม “แล้วก็มีครีเดนซ์เป็นไอทีซัพพอร์ทอีกที”

กิริยาดมปฏิบัติตอบกลับของหญิงสาว รู้สึกขัดใจนิดๆ อย่างไม่มีสาเหตุที่เขาเล่าเสียยืดยาว แต่เธอกลับเอ่ยถึงแต่น้องเล็กของบริษัทอยู่อย่างนั้น ชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อย พยายามเก็บอาการ ทำที่ไม่สนใจทำที่ของเธอโดยการหันมองตรงไปข้างหน้า แต่ก็ไม่วายใช้ความกวนที่เป็นอาวุธประจำตัวเรียกความสนใจของเธอให้กลับมาอยู่ที่เขา

“ไอทีซัพพอร์ทกับโปรแกรมเมอร์ไม่เหมือนกันนะ”

“ไม่เหมือนยังไง”

“โปรแกรมเมอร์หล่อกว่า...พี่ก็เห็น” เขาว่าแล้วหันมามยิ้มทะเล้นให้

นิรันดร์ระเบิดหัวเราะออกมาซูดใหญ่ ก่อนจะเบะปากให้ด้วยความหมั่นไส้ ไอ้ความคิดที่บอกว่าเขาเป็นผู้ใหญ่เมื่อตะกี้เนี่ย ถือว่าไม่เคยเกิดขึ้นละกันนะ